

Винко Мьодерндорфер
ПРЕКРАСЕН ДЕН ЗА УМИРАНЕ

пиеса по истински случай

превод от словенски език Иван Димитров и Людмил Димитров

*...прекрасен ден за умирање
е днес...
прекрасен ден за умирање,
защото смисъл да живеем не намираме...
днес е един прекрасен ден
за умирање...*

(„Ниет“¹)

Действащи лица:

МАЙКАТА – 35-годишна
ДЪЩЕРЯТА – 20-годишна

СЦЕНАТА:

Хол на апартамент в блок.

В дъното – прозорец към улицата, стъклото е пукнато от годе до долу и е залепено с тиксо... Вдясно – кухненски кът. Врата към антрето. Вляво – врата към спалнята.

Стаята е разбутана – същинска кочина. Разни веци са разхвърляни навсякъде. Дълго никой не е чистил.

ПЪРВА СЦЕНА

Майката е доста занемарена жена на трийсет и пет години. Татуирана е навсякъде, където кожата се показва под дрехите. Непрестанно пуши. Пепелта тръска безразборно където ѝ падне, само не и в пепелника. Говори много силно. Музиката, която свири от стария и раздрънкан касетофон, е известна и направо гърми...

Майката седи на отгърпаното канапе и си лакира ноктите на краката с черен лак.

Звънецът на вратата звънва.

Майката не го чува.

Продължава да звъни.

Майката най-сетне го чува, става, намалява музиката на стария касетофон и ядосано отива към вратата.

МАЙКАТА: Идвам! Идвам, де!

Изчева за малко.

Вратата се отваря.

Майката се връща. След нея – дъщерята.

Дъщерята е семпло момиче с дълга, гладка коса. Облечена е с дънки и блузка. Двайсетгодишна.

МАЙКАТА: Тъкмо почиствам.

¹ Едноименна песен на словенската пънк група „Ниет“, създадена през 1983 г. – б. пр.

Дъщерята стои на средата на стаята.

МАЙКАТА: Сядай, де!

*Дъщерята стои.
Майката маха дрехите от канапето.
Дъщерята сяда.*

МАЙКАТА: Всяка събота чистя. Майка ми ме научи на това.

Дъщерята се усмихва и кимва.

МАЙКАТА: Знаеш ли ги?

Дъщерята кима отрицателно.

МАЙКАТА: „The Clash“, все още са номер едно.

*Майката отива до касетофона и го спира.
Настъпва неловко мълчание.*

МАЙКАТА: Нямахте да те позная. От колко време не сме се виждали?

ДЪЩЕРЯТА: Не знам. От доста.

МАЙКАТА: Още ли си там?

ДЪЩЕРЯТА: Отдавна вече не съм.

МАЙКАТА: Изпукала съм кинтите. Чакай да сметна. Ще ми преведат след няколко дена.

ДЪЩЕРЯТА: Работя.

МАЙКАТА: Ама това е супер!

Майката си взема цигара, предлага на дъщеря си.

МАЙКАТА: Ще дръпнеш ли един фас?

ДЪЩЕРЯТА: Отказах ги.

МАЙКАТА: Е, това наистина е супер! Аз пък не ща да ги отказвам. Имунизирана съм срещу рак. Ако не бях, досега сто пъти да ме е гепил. Представа си нямаш, малката, колко сме изпафкали! Бедна ти е фантазията. И не само цигари. Всяка фъшкия, дето ни паднеше, я изпушвахме. Веднъж на един концерт в Берлин ни свършиха цигарите. Накъсах един *Алгемайне цайтунг*, набрах малко суха трева, листа и всякакви боклуци от тоя род, свих ги на куп и ги пушихме! Абе, какво да ти разправам!

ДЪЩЕРЯТА: Виждала ли си татко?

Звъни телефонът.

МАЙКАТА: Извинявай. Служебно обаждане.

*Вдига телефона.
Говори с дълбок, секси глас. Бавно и правилно.*

МАЙКАТА: Да? А, ти ли си? Знаех си, че пак ще се обадиш... Толкова хубаво си прекарахме. Да, извади го. Аз вече цялата съм влажна. Естествено, че съм без гащи. Теб чаках. Чуй колко съм влажна. Слагам си слушалката на пътката.

Майката поднася слушалката към устата си и започва да мляска с устни.

МАЙКАТА: Чу ли? Ами ти? Извадил ли си го? Преди това си си го лъскал, така ли? Ох, сладурчето ми! Да, и аз ще направя същото. Бъркам си вътре. Вкарвам един пръст, сега още един... Да, кажи...

Майката покрива с длан слушалката и прошепва на дъщеря си.

МАЙКАТА: Само момент. Почне ли да каканиже за майка си, най-малко десет минути не ми мърдат да съм пас...

Отново говори по телефона.

МАЙКАТА: Не, това не си ми го разказвал. Как те е била? О, бедничкият ми той! Ще те изслушам, естествено, има си хас... Твоите истории така ме възбуждат...

Майката няколко пъти изпъшква и извиква. След това слуша.

МАЙКАТА: Да, сладурче, слушам те... да, даааа...

Майката включва слушалките в телефона и си ги слага, а на телефона му изключва микрофона.

МАЙКАТА: Така. Сега ще си го лъска и ще говори за майка си... Извинявай, ама бачкането си е бачкане... Вече можем да си лафим на спокойствие, няма да ни чуе. Само от време на време трябва да пускам по нещо. Та, за какво говорехме?

ДЪЩЕРЯТА: Виждала ли си татко?

МАЙКАТА: Кой, Миро?

ДЪЩЕРЯТА: Естествено, кого друго! Да не би да имам няколко бащи.

МАЙКАТА: Как да не съм го виждала. Всяка седмица ходя при него. Е, последните една-две седмици може би не съм се отбивала... Горе в дома на улица „Могила“ му е окей. Последния път, май във вторник беше, му занесох цигари. Цял стек. И „Ниет“ искаше да слуша. Много готино си поприказвахме. Майчице, какви яки простотии сме правили с баща ти, ако знаеш. Заедно сме, откак съм на четринайсет. Не, ами, на тринайсет! Да, тогава го скивах за първи път, работеше в плод-зеленчук. После около година не го виждах, накрая пак взехме да движим. Ей такава кече имаше. Половин метър високо. След това, като го опандизиха за три месеца, бях с *Булдока*, ама нищо сериозно. Като пуснаха Миро, пак се хванах с него. Такава крейзи любов имавме, не ти е от работа. Тогава вече бях бременна. Но всичко отиде на майната си. Непрекъснато беше друсан. Тебе обаче много те обичаше. Ама адски много. Още не съм виждала друг пич, който толкова да обича своето бебе...

Дъщерята с равен тон прекъсва майката.

ДЪЩЕРЯТА: Умря преди два месеца.

Миг тишина.

След това майката включва микрофона.

МАЙКАТА: Да, слушам, да... Изби ми като гейзер... Надолу по краката ми тече... Какво каза? Айде, разкажи го още веднъж на своето *котенце!* Да, това, как мама те е била, като те е хванала да си го лъскаш... да, да, даааа...

Майката изключва телефона.

МАЙКАТА: Веднъж Миро толкова се беше надрусал, че те изпусна от ръцете си. Искаше да те повие, обаче ти му се изметна и падна на пода. Разпусва се, когато главичката ти удари в паркета. *Ти луд ли си, шибан смотаняк такъв,* му се разкрещях аз. А той – хили се. Мисля, че въобще не зацепи какво се е случило. Тогаваше на таблетки, на ракия и на лепило. С какви ли не боклуци се тъпчеше. Не мърдаше от вкъщи, все те държеше на ръце и се друсаше. *Излез малко навън!* „Ниет“ имаха мега концерт, последния им, в един парк, струва ми се... викам му... *ще я оставя на мама да я погледа,* ама не, та не, детето, каза, било негово и той щял да си го пази. Сега, там горе на „Могила“ му е добре! Нищо не му липсва. Нося му цигари, извеждам го навън с приятели, на слънце, пред къщата... Супер е! Умираме да се кикотим. Като печенки! Преди седмица всички му се изръсихме. Цялата тайфа.

ДЪЩЕРЯТА: Ти чу ли ме изощо!? Умря преди три месеца. Погребах го. С теб не можах да се свържа.

МАЙКАТА (*не обръща внимание*): Да, бях в Амстердам! Затова. Заминахме доста хора. Около три седмици бачкахме на някакви докове. На пристанището. Як купон спретнахме. Обаче после ни разбишкаха. За малко да го загазим здравата. Задържаха ни за три дни, щото намериха дрогата. Не у мен. Аз бях чиста. Чиста като сълза!

ДЪЩЕРЯТА: Никого нямаше на погребението. Бях само аз.

Миг тишина.

Майката пали нова цигара.

МАЙКАТА: Ако знаех, щях да дойда.

ДЪЩЕРЯТА: От дома казаха, че са ти съобщили.

МАЙКАТА: Съобщили са ми друг път. Де да знаех.

ДЪЩЕРЯТА: Нагълтал огромно количество таблетки.

Майката го пуска покрай ушите си.

МАЙКАТА: Ами ти? Сега добре ли си?

ДЪЩЕРЯТА: Работя. Обувки продавам.

МАЙКАТА: Ама това е супер! Винаги съм била луда по обувки. Ако бях фрашкана с мангизи, щях да имам цяла отделна стая, пълна с обувки. Точно както последния път по телевизията гледах един сериал и там някаква мадама имаше стая, тъпкана с обувки. Полици от годе до долу с обувки! Ето, казах си, ако бях богата, ама нечовешки богата, щях да си имам такава стая и до тавана – само обувки!

ДЪЩЕРЯТА: Едва те открих.

МАЙКАТА: Да... често се мества.

ДЪЩЕРЯТА: И си продала апартамента на баба?

МАЙКАТА: Доста отдавна. Знаеш. Още когато те взеха и те дадох на оная селянка, го продадох. Мечтаех си да живея в Амстердам. И заминах. Изкарах половин година и после – край. Франк, копелето, ми прибра парите. Майната му, и без това не бяха останали Бог знае колко. Прецакаха ме още като продадох апартамента на майка.

ДЪЩЕРЯТА: А защо не остана с татко?

Майката включва телефона.

МАЙКАТА: Да, даааа... Свършвам, мощно... и ти ли? Айде, кажи ми докъде си? Ще свършиш ли? Давай, свършвай! Да, даааа... нека заедно свършим... Да, лижа те, навсякъде, по тестисите, по главичката... кажи ми какъв ти е, всичко ми кажи, точно ми го опиши, да, даааа... слушам, слушам...

Изключва телефона.

МАЙКАТА: Сега пак ще млъкне за малко... Пичът иска да се чука с майка си, пък на мен ми звъни... Поне по три пъти в седмицата. Майка му е даскалка по словенски и затова иска да говоря правилно... Малката, казвам ти, този свят е пълен с откачалки! Дреме ми! Нека ги има, поне така докарвам по нещо.

ДЪЩЕРЯТА: Защо не си...

Майката нервно става, угасва цигарата на масата и започва да крачи насам-натам.

МАЙКАТА: Чух те! Какво ми натякваш, дрисло такава! Колко години не сме се виждали?

ДЪЩЕРЯТА: Три години, три месеца и пет дни.

МАЙКАТА: И си дошла да ми пилиш сега. Как ме намери изобщо?

ДЪЩЕРЯТА: Служителката от социалната служба звънна в полицията.

МАЙКАТА: Страхотно! Собствената ми дъщеря ме търси с полиция! И какво искаш?

ДЪЩЕРЯТА: Искам да ти кажа...

Майката включва микрофона.

МАЙКАТА: Да, даааа... Свършвам и аз... да, дааа... нека ти цръкне! Изцъркай се в устата ми... Да, аз съм твоята майка, твоята майка... да, даааа...

Майката слуша и след малко изключва телефона.

МАЙКАТА: Веднага щом свърши, прекъсва. Хваща го срам, завалията. Понякога успявам да го обайвам цял час. Питам го за майка му, а той си праска чекии. Днеска обаче го отсвирих...

ДЪЩЕРЯТА: Защото аз съм тук?

МАЙКАТА: Да, защото ти си тук! Изгубих две хилядарки най-малко.

Дъщерята става.

ДЪЩЕРЯТА: Ще тръгвам.

Майката скача и хваща дъщеря си за лакътя.

МАЙКАТА: Не, остани! Имах предвид... остани. Моля те!

Майката пуска дъщерята.

Дъщерята пак сяда.

Тишина.

Майката пали нова цигара и нервно крачи из апартамента. Дъщерята седи и я следи с поглед. Майката спира...

МАЙКАТА: Защо ме гледаш така! Един фас?

ДЪЩЕРЯТА: Не пуша.

МАЙКАТА: А, стига, бе! И месо ли не ядеш?

ДЪЩЕРЯТА: Вегитарианка съм.

МАЙКАТА: Бахти, направо ме разби! Остава да кажеш, че и не пиеш.

ДЪЩЕРЯТА: Не.

МАЙКАТА: Я не се ебавай! Ти въобще живееш ли?

Дъщерята не отговаря.

Майката се овладява.

МАЙКАТА: Добре. Каквото човек сам си направи, друг никой не може да му го направи.

А... пушила ли си? Спомням си, че аз ти дадох да си дръпнеш за първи път.

ДЪЩЕРЯТА: Пушила съм. Но от три месеца вече не пуша.

МАЙКАТА: Упорито магаре си! (*Превзема се.*) Поздравления! Взела си го от майка ми. Аз никога не съм била толкова постоянна.

ДЪЩЕРЯТА: Липсваше ми.

Майката не обръща внимание...

Отива до телевизора на другия край на стаята.

МАЙКАТА: Ще гледаме ли телевизия? Мисля, че точно сега текат едни сериали. Тъпи.

Ама да ти кажа, ги следя. Говорят на испански, плачат, а аз гледам и си викам, ебати как се прецаках, че не станах филмова звезда! Или поне телевизионна. Сега можех хем да си гледам кефа, хем да ми падат яки мангизи! От някой шибан сериал!

ДЪЩЕРЯТА: Мислех си...

МАЙКАТА: Мамка му! Забравих. Телевизорът изгоря.

ДЪЩЕРЯТА: ...за теб.

МАЙКАТА: Миналата седмица имяхме купон и *Смъртко* сложи бутилката на него. Точно отгоре над екрана, мисля. Пуснахме си добрите стари „Секс Пистолс“, онова парче, знаеш го бе, „God save the Queen“! И куфяхме. Ама така куфяхме, че въобще не забелязах как бутилката се е обърнала и всичко е изтекло отзад. И после някой пусна телевизора... само изпуши. И се разхвърчаха искри. Трябваше да го видиш! (*Засмива се.*) Като дрисък от новогодишни фойерверки!

ДЪЩЕРЯТА: Защо не искаш да ме чуеш?

МАЙКАТА: Телевизорът ми беше от майка ми. Още от черно-белите. Спомняш си го! Като малка гледаше анимационни филмчета на него. Поставях те пред тази кутия и ти гледаше. Часове наред. Само така най-накрая имаше малко спокойствие в

къщата. Защото иначе и за секунда не ме оставяше. Ужасно дете беше. Страшно палаво.

ДЪЩЕРЯТА: Ти на мен...

Миг тишина.

МАЙКАТА: Жадна съм. Бих пийнала една бира. Днес още не съм ходила до магазина.

*Майката дръпва дълго и дълбоко от цигарата.
След малко...*

МАЙКАТА: Какво аз на теб?

ДЪЩЕРЯТА: Липсваше ми.

МАЙКАТА: Наистина бих пийнала една бира! Мамка му, ако имах!

*Майката премества купчината дрехи от счупения фотьойл и сяда.
След малко...*

МАЙКАТА: И ти. Да. И ти на мен. Ми липсваше.

ДЪЩЕРЯТА: Защо не идваше да ме виждаш?

МАЙКАТА: Идвах.

Тишина.

Майката нервно пуши.

МАЙКАТА: Никой не звъни. А в петък вечер звънят като откачени. И в събота също. Интересно е, че и в средата на седмицата звънят... Е, не всеки ден... Най-вече в сряда. Тогава изпадат в криза. Звънят, все едно че е петък. Четох, че в сряда ставали най-много самоубийства. Хвърляли се от високо. Най-често от блоковете. Повече мъже, отколкото жени. Интересно, нали? Сряда! Човек би казал, че в петък, когато всички отиват на купон, ония, самите, стават още по-сами. Не. Най-много са в сряда! Знам ли защо, може би в петък си мислят: *Мамка му, я да си дам аз още един шанс, току-виж този уикенд се случи нещо – ще срещна някого, ще ми е хубаво.* Ама нищо не се случва. Нито в понеделник. Нито във вторник. И вече в сряда – фют и плъок! – долу.

ДЪЩЕРЯТА: Кога си идвала?

Майката гаси цигарата в масата и веднага си пали нова.

МАЙКАТА: Радвай се, че можеш да издържаш без цигара! Аз вече съм зависима. От цигарите и от музиката. Да пусна ли нещо спешъл? Някаква класика? *Люблянските кучета* или *Булдоците*? Знаеш ли, че Булдока умря миналата година?

ДЪЩЕРЯТА: Не желаяш ли да разговаряш с мен?

*Майката изведнъж става, удря се в масичката.
Избухва...*

МАЙКАТА: Престани да ми опяваш, ти казах!! Коя си ти, че ще ми държиш сметка! Същата си като майка ми, мръсница малка, умираш да ме тормозиш! Знаех си, че

не трябва да те оставям при нея, развалила те е! Тотално! Домъкнала ми се да се заяжда с мене! Мислиш, че си нямам свои проблеми ли? Имам си! И още как!! Ето, никой не звъни, нямам, мамка му, с какво цигари и бира да си купя! А тя – довякла се тук, за да ми лази по нервите! Върви, откъдето си дошла! Там, в чукарите, при тъпата селяндурка! Знаеш ли колко пъти съм стояла под онова дърво – круша ли е, ябълка ли е, слива ли е, ебах ли го какво е, и те гледах – отвън, през прозореца те гледах, как седиш на масата и си пишеш домашното, а тя, смрадливата селяндурка, шета около печката...

ДЪЩЕРЯТА: И защо не влезе?

МАЙКАТА: Не ме пусна! Каза, че детето не трябва да ме вижда такава. Моето дете! Селяндурка нещастна! Да съм се оправила, вика, да си извадя кабарчетата от муцуната, да се подстрижа, да се облека прилично, за да не съм изглеждала като някаква курва...

ДЪЩЕРЯТА: Не ми е казвала.

МАЙКАТА: Щяла съм да ти повлияя зле. Поверили те били на нея, за да те възпитала добре (*имитира я*) като достоен и полезен човек! Това ми каза. А когато все пак настоях да те видя и се опитах да проникна в къщата, повика някакъв и той така ме изръга в гърба, че бях на косъм да се убия, треснах си главата в една шибана скала...

ДЪЩЕРЯТА: Каза ми, че те е търсила, но никой не знаел къде си.

МАЙКАТА: Естествено, че това ще ти каже, селска пичка лъжлива, нали всеки месец получаваше пари за теб, печелеше от теб! Да не мислиш, че хората стават приемни родители просто ей така, от хуманизъм, защото им е в кръвта да правят добрини!

ДЪЩЕРЯТА: Не съм знаела.

МАЙКАТА: Какво не си знаела?

ДЪЩЕРЯТА: Че си идвала.

МАЙКАТА: Най-малко сто пъти се гуших под оная гнила праскова и наблюдавах къщата. Когато ми ставаше най-кофти, качвах се на автобуса и – право при теб, в посраната селска къща. Подаръци ти оставях.

ДЪЩЕРЯТА: Какви подаръци?

МАЙКАТА: Там, зад оградата ги пусках. Смятах, че ще ги намериш.

ДЪЩЕРЯТА: Не съм намирала подаръци.

МАЙКАТА: Нищо особено не бяха – снимка от концерта в Амстердам, бонбони, плюшено мече, една хубава кутия, метална, наистина хубава, мислех, че ще си слагаш нещо в нея – цветните моливчета или фибичките, тогава имаше хубава дълга косичка, също и фиби ти оставях, веднъж дори едно супер зелено червило... Такива работи.

ДЪЩЕРЯТА: Никога нищо не съм намирала.

Майката най-накрая се успокоява.

МАЙКАТА: Все едно. Сама се гнусях от себе си. Чувствах се като шибано сантиментално лайно. На връщане от оная селска дупка имах чувството, че съм излязла от някакъв сополив испански сериал. После се понадрусвахме малко с приятели, разбивахме някоя витрина, обирахме някой старец и всичко пак си беше наред.

ДЪЩЕРЯТА: Наистина не съм знаела.

МАЙКАТА: Ако не ме беше провокирала, никога нямаше да ти го кажа. *Най-добре е да умреш в незнание*, както пее Джони Ротън... Мамка му! Нямам нищо за поркане.

Майката нервно ходи из стаята.

ДЪЩЕРЯТА: Ако искаш да ида да купя...?

МАЙКАТА: В никакъв случай.

ДЪЩЕРЯТА: Бира например.

МАЙКАТА: Ако донесеш бира, ще се застоиш. И ще ми досаждаш.

ДЪЩЕРЯТА: Няма.

МАЙКАТА: Ще, ще...

ДЪЩЕРЯТА: Искам да кажа...

МАЙКАТА: Приличаш на майка ми. Като две капки вода сте. И тя беше същата досадница. И не спираше да досажда. Понякога направо ми идваше да я удуша. Веднъж я сграбчих и така я стисках, че в един момент посиня като бит гъз...

ДЪЩЕРЯТА: Чак толкова ли приличам на нея?

МАЙКАТА: Да. Но нека да спрем! Много време ѝ отделихме на дъртата вещица!

Майката грабва телефона и си го премята нервно в ръцете.

МАЙКАТА: Майка му стара, защо никой не звъни?! Какво му става на тоя шибан свят, че в четвъртък следобед никой не иска да си го лъска!

ДЪЩЕРЯТА: А на татко приличам ли?

МАЙКАТА: Хайде звъннете, де, откачалки ткива, много ви се моля!

Телефонът звънва.

МАЙКАТА: Сетиха се!

Включва телефона.

МАЙКАТА (*с кадифен глас*): Дааа...? Моля? (*След това отново грубо.*) Какво? Мамка му, Франк, не ми звъни на тоя телефон! Бачкам! Бачкам!! Не, нищо ми няма. Имам гости. Не можеш да дойдеш... После. Откъде да знам кога. След около час. Не, не е мъж. Една пичка е. Не я познаваш. От социалната служба. Виж, Франк, затварям. Може да ми се обади някой закъсал. Не мога да говоря, върви на майка си в гъза, Франк!!

Майката изключва телефона.

ДЪЩЕРЯТА: Значи съм от социалната служба, така ли?

МАЙКАТА: Франк не знае за теб.

ДЪЩЕРЯТА: Срам ли те е от мен?

Майката рита стола.

МАЙКАТА: Това не е истина! Същата като майка ми! Не мога да повярвам, същата!! Все едно майка си слушам! Като че е излязла от гроба и ми дудне!

ДЪЩЕРЯТА: Добре. Няма повече.

МАЙКАТА: И не спираше да ми дудне. Не помня случай, в който да е спряла. Веднага след погребението на татко започна (*имитира я*): *Ето, миличка, сега сме сами. Нямаме си никого, само двете останахме. Ти ще завършиш училище, след това ще*

отидеш в университета, баща ти много би искал това... И това го слушах всеки божи ден, докато накрая не се чупих.

ДЪЦЕРЯТА: А на дядо не приличам ли?

Майката се поуспокоява.

Сяда до дъщеря си и я оглежда.

МАЙКАТА: Не, той имаше брада. Бяла.

Тишина.

МАЙКАТА: И очила. И беше плешив. Ама не много.

Дъщерята не издържва повече. Прихва от смях.

МАЙКАТА: Какво се кискаш?

Дъщерята се смее още повече.

МАЙКАТА: Шунда малка! Какво ти става!?

ДЪЦЕРЯТА (*смеейки се*): Извинявай... Извинявай...

МАЙКАТА: Какво пак нередно направих!?

ДЪЦЕРЯТА (*смеейки се*): Брада... Пък и плешив...

Сега започва да се смее и майката.

МАЙКАТА: Ама наистина... Нямах това предвид... Жив ми е пред очите...

И двете се смеят.

ДЪЦЕРЯТА: Аз никога няма да имам бяла брада...

МАЙКАТА: Естествено...

ДЪЦЕРЯТА: И няма да оплешивея...

МАЙКАТА: Освен ако не се подложиш на химиотерапия...

И двете избухват в още по-силен смях.

Смеят се до изнемога.

След това бавно се успокояват.

МАЙКАТА: Дълго не съм се смяла така.

ДЪЦЕРЯТА: И аз също.

МАЙКАТА: Може би с Миро.

ДЪЦЕРЯТА: С баща ми.

МАЙКАТА: С него се смеехме като две разцепени тикви! Ха! Страшен пич. Но в действителност... Как да ти кажа... Той не беше от нашите... Не слушаше същата музика... Аз го зарибих. И кечето му направих аз. Искях да ходя с мъж с щръкнала прическа, с продупчен нос и с обеци навсякъде по себе си... Това беше вид бунт, разбираш ли?

ДЪЦЕРЯТА: Срещу кого се бунтувахте?

МАЙКАТА: Отде да знам. Забравила съм. Ама беше хубаво!

ДЪЦЕРЯТА: Значи сте се правили на интересни ей така, без причина?

МАЙКАТА: Е, без причина не! Винаги се бунтуваш *срещу* нещо. Дори да не можеш добре да го обясниш, ти винаги се бунтуваш *срещу* нещо. След това, с времето, нормално е – забравяш, имам предвид, забравяш причината, искам да кажа... Този, който преди те е дразнил, някак си избледнява... изгубва се, но ти независимо от това си оставаш такъв... Сърдит завинаги.

ДЪЩЕРЯТА: Аз не се сърдя.

МАЙКАТА: А трябва! Причини за недоволство днес има колкото щеш!

ДЪЩЕРЯТА: Не се сърдя, че баба умря така без време... Не се сърдя, че ме даде на приемни родители. Не се сърдя, че през всичките тези години дойде да ме видиш само веднъж... Не се сърдя, че те нямаше на погребението на татко... Не се сърдя...

Майката побеснява.

МАЙКАТА: Я да млъкваш, дрисло нещастна, я веднага да млъкваш!!! Опънала се тука на моето канапе и ръси простотии! Не се сърдила – разправяй ги тия на старата ми шапка, дошла си именно защото не можеш да се побереш в кожата си от яд. Каква причина, шундо смотана, каква изобщо сериозна причина да си ядосана е това, че си била дадена на приемни родители и че не си расла в същото дрисливо семейство, в каквото са израснали сума ти други... За да се ядосаш истински, ама ме чуй какво ти казвам, мърло нещастна, трябва да има къде-къде по-сериозни причини... А не такива мяу-мяу. Ако си гневен, си гневен на света!!! Разбра ли!? А ти всъщност въобще не си гневна! Ти искаш да си отмъстиш! Отмъстителна си, не гневна! Дойде тук, за да издевателстваш над мен, да ме ебаваш, за да ми стовариш цял вагон вина на главата! Но не си познала, пръдличке малка, не си познала!! Понеже аз знам защо съм изпитвала гняв и защо цялата ми младост беше един гърч. Много добре знам защо! И още ми държи влага! А ти си едно лайно, което смята, че е нещастно, защото *не е имало дванайсет различни барбита*. Представа нямаш, дъще моя, какво значи да си *истински гневен*. Това означава да имаш *позиция*, да знаеш какво представлява светът и да откажеш да му играеш по свирката... На това му се вика бунт, пръдло невзрачна!

Миг тишина.

ДЪЩЕРЯТА: *Дъще моя*. Нарече ме *дъще моя*.

МАЙКАТА: Извини ме. Изплъзна ми се. Не беше нарочно. Няма да се повтори.

ДЪЩЕРЯТА: Всъщност дойдох, за да...

МАЙКАТА: За да ми вмениш гузна съвест. Разбрахме се вече!

ДЪЩЕРЯТА: Не... Дойдох да ти кажа...

Майката взема слушалката в ръка.

МАЙКАТА: Но защо нито една откачалка не ще да се обади!!

ДЪЩЕРЯТА: Искам... На погребението на татко...

МАЙКАТА: Престани най-сетне с това шибано погребение! И не ми дръж сметка. Не знаех, че е умрял. Какво толкова. Дошъл един прекрасен ден за умирање: и той се гътнал. И да знаех, най-вероятно нямаше да отида. Между нас всичко беше приключило отдавна, ако не ти е ясно.

ДЪЩЕРЯТА: Смятах, че е редно да те потърся... Беше ми баща. На него щях да кажа...

МАЙКАТА: Миро беше невероятен пич. Сто пъти ти казах. Той е първият мъж, с когото спях. И това означава нещо, нали? После го разкарах. Ама много важно! Дай сега цял живот да роня сълзи, понеже съм имала и други. Моята грешка беше, знам, че се опитвах да го направя един от нас. Защото всъщност той *не беше един от нас*. *Ето това* е голямата ми грешка... Натрапвах му тая музика, подстригах го... Заради това си изгуби работата. Изхвърлиха го от магазина. Зарзават продаваше. Шефът каза, че не желае никакъв дегенерат с прическа като метла и с игла в устата да продава картофите. И така Миро мина на страната на сърдитите. Усети несправедливостта. Не след дълго полицаите го арестуваха, защото беше казал нещо. Не знам какво – нещо за свободата, за вината, пратил социализма да върви на майна си райна! Дадох му три месеца. Беше на деветнайсет, красавец, нямаше идея защо е там... И в затвора така го бяха чукали, та не можеше да седи. Така го шибали, че се наложило да го шият. И като излезе, се промени. Непрекъснато беше друсан. И аз лека-полека започнах да се отдалечавам от него.

ДЪЩЕРЯТА: А не е трябвало. Не и тогава.

МАЙКАТА: Защо не? Той охладня към мен. И не само това. Всеки път, като го погледнех, ми ставаше съвестно. Аз го измъкнах от тоя *Зеленчук*, аз исках да го напрая да бъде по *мой* образец. Грешка! Не трябваше. Затова не можех повече да го гледам до себе си. Трудно ми беше. Ама адски трудно. Най-вече, защото страшно много те обичаше. А и майка ми го обичаше. Лазеха ми по нервите двамата. Толкова много обич извираше от тях, а от мен – дръжки. Нищо не усещах. Мислех си, че нещо не съм наред. Нямах чувство за обич.

ДЪЩЕРЯТА: Дори и към мен?

МАЙКАТА: Към теб... да, към теб чувствах нещо, към Миро – не, към майка ми също не. Беше по-лошо от затвор, повече щях да се радвам в затвора да ме бяха разчекнали, отколкото да седя с тях на същата маса и да ям шибаната им говежда супа.

МАЙКАТА: Защо не ме остави при тях?

МАЙКАТА: Мама умря. На сутринта я намерих студена като бутилка бира от хладилника. Миро пък беше пълна развалина. След погребението на майка ми глътна към четиридесет таблетки опталидон и изкърка половин бутилка водка. Другата половина обърнах аз. Изпадна в кома. Откараха го в болницата. Не знаех какво... Пък и ми беше все едно... Мама умря и аз бях напълно изгубена. Дотогава нямаше представа, че майка означаваше толкова за мен... Продължих да се друсам, като че исках да прескоча... После съседите повикаха социалните, защото ти така яко се дереше, и...

ДЪЩЕРЯТА: Трябвало е да останеш с Миро. Имали сте жилище, можели сте да започнете отначало. Сега щяхте да сте заедно. Трябвало е да останеш с него!

МАЙКАТА: Защо?

ДЪЩЕРЯТА: Защото ми е баща.

МАЙКАТА: Не е.

Майката си пали цигара.

Дъщерята я гледа с премрежен поглед.

МАЙКАТА: Какво си ме зяпнала като крава пред заколение. Не. Не е.

ДЪЩЕРЯТА: А кой е тогава...?

МАЙКАТА: Пък може и той да е. Не знам. Може да е, може и да не е. И той го знаеше. Казах му, че докато кисна в пандиза, съм била с други. Нищо не скрих от него. Той пък ми каза, че знае, че той е *щастливият татко*, а дори и да не е той, всичко е окей и че те обича, и надрънка сума ти сантименталности от тоя род. Точно заради това ми дойде до гуша. Трудно е да си с някой, който е толкова добър, че ти прощава всичко. Искаше да ме задържи, като ми вмени колко нечовешки виновна съм. Майка ми застана на негова страна.

ДЪЩЕРЯТА: И кой е баща ми?

МАЙКАТА: Представа нямам. Много са. Косата ти е като на Булдока... Неговата беше червеникава... Очите ти са като тези на Марио... Същият тъп поглед... Въпреки че не съм сигурна дали наистина толкова тъпо гледаше, или вечно беше друсан... Ако те погледна с малко въображение, нищо чудно и да си на Перо, той днес върти як бизнес... Хипер милионер е! Да, супер би било, ако си негова...

Дъщерята се усмихва.

МАЙКАТА: Какво се хилиш сега?

ДЪЩЕРЯТА: Не... не знам... мислех...

МАЙКАТА: Че Миро е твоят баща. Да, ама не е сигурно! Хич! Сериозно! Въобще не приличаш на него. Обща е само страстта ви към зеленчуците. Ти си вегетарианка, а той работеше в *Плод-зеленчук*. Само това е общото между вас. Нищо друго.

Дъщерята става.

МАЙКАТА: Какво...? Нараних ли те? Какво да се прави, малката, *животът* винаги те наранява. Никой не е избягал от това. *Щом си жив, трябва да очакваш, че рано или късно ще изпитаеш болка...*, както обичаше да казва нашият покоен президент, другарят Тито.

ДЪЩЕРЯТА: Тръгвам.

Дъщерята отива към вратата.

МАЙКАТА: Почакай!

Дъщерята спира.

МАЙКАТА: Дори не знам защо ти казах всичкото това... Имам предвид, разказах.

ДЪЩЕРЯТА: Разбирам. Гневна си.

МАЙКАТА: Да, гневна съм. Още ми държи влага.

ДЪЩЕРЯТА: Но си и зла.

Мълчат.

Гледат се.

МАЙКАТА: Защо? Защото ти разбих илюзиите, че Миро ти е баща. Може и да е. Може и така да се окаже. Имам предвид, с времето. Забременях, преди да го бутнат в затвора. Преди да го шибат. Вярно е обаче, че още тогава имах и други. Всички имахме и *други*. В това нямаше нищо нередно. Друсахме се заедно, поркахме

заедно, слушахме една и съща музика заедно, спяхме заедно. Дружахме. Имахме общ враг.

Мълчат.

Гледат се.

МАЙКАТА: Хайде, остани още малко!

ДЪЩЕРЯТА: Тръгвам. Трябва.

МАЙКАТА: Ще дойдеш ли... Имам предвид...

Телефонът звъни.

Майката се обажда.

МАЙКАТА: Да? Ало? Дааа... аз съм... За пръв път звъниш? Може ли да ти говоря на ти? Нима? Толкова си възрастен? Аз ли? На каква възраст ме искаш?

Майката се засмива. Младежки.

МАЙКАТА: Ами да, точно на толкова съм! Как позна? Е, на малко повече съм, де... Да, на седемнайсет. Имам черна коса... Не, всъщност съм блондинка... Боядисала съм се в черно, но ако искаш, ще я преобоядисам... Кичури. Да, имам кичури... Два кичура... Къде? Ох, ти, палавнико! На главата имам кичури, отдолу съм обръсната... Това харесва ли ти?

Дъщерята излиза.

Майката се разхожда из стаята с телефона в ръка и със слушалката на ухо.

МАЙКАТА: Изчакай, ще легна. С поличка съм. Да, съвсем късичка. Над коленете. Много над коленете. Гащички? Да, нося гащички. Знаеш ги, от онези с Мики Маус... Дето на средата е бродиран Мики Маус... Тези гащички мама ми ги купи... Да, легнах... по гръб...

Майката си пали цигара.

МАЙКАТА: Галя се... Ти кажи къде да се погаля... Най-приятно ми е да се галя по моята малка, гола катеричка... Ами ти?

Затъмнение.

СЦЕНАТА:

Същата като в първата сцена.

Стаята още не е подредена. Занемарена. Навсякъде са пръснати разни неща. Но сега може би са на различни места спрямо първата сцена.

ВТОРА СЦЕНА

Дъщерята седи на канапето.

В напреднала бременност. Девети месец.

Майката ходи нагоре-надолу из стаята. Пуши. В ръка държи бутилка бира.

Дъщерята е добре облечена. Във ведро настроение.

ДЪЩЕРЯТА: Казаха ми, че ще ме назначат на постоянно място. Толкова се зарадвах, че чак ми прилоша. Стъмни ми се пред очите от щастие. Мамо, мислиш ли, че ще ме вземат на щат? По-нататък може да се издигна дори до управителка.

МАЙКАТА: И на мен са ми предлагали на постоянно, обаче винаги зарязвах всичко. Понякога дори не нарочно. Откъде да знам, не мога да ставам рано и това си е.

ДЪЩЕРЯТА: Наех си стая.

МАЙКАТА: Извинявай, обаче при мен наистина няма как да останеш.

ДЪЩЕРЯТА: Няма проблем. Стаята е прекрасна. Слънчева. И на Миран му харесва.

МАЙКАТА: Миран гаджето ти ли е...?

ДЪЩЕРЯТА: Да, сега ще започнем да живеем заедно.

МАЙКАТА: Също като баща ти.

ДЪЩЕРЯТА: Какво?

МАЙКАТА: Баща ти също беше Миро.

ДЪЩЕРЯТА: Моят е *Миран*. Има разлика.

МАЙКАТА: Страшна.

ДЪЩЕРЯТА: Какво?

МАЙКАТА: Страшна разлика! Миро, Миран!

ДЪЩЕРЯТА: Знаеш ли какво... Що не го духаш...

МАЙКАТА: Веднага, щом се събуди Франк.

Майката отива до вратата в дъното, отваря я и поглежда в стаята.

МАЙКАТА: Франк! Франк! Копеле гадно! Пукна ли?

От стаята се чува хъркане и кашляне.

МАЙКАТА: Не си. Жалко.

Затваря вратата след себе си.

МАЙКАТА: Моят проблем е, че не мога да издържам без мъж. Пристрастена съм към мъжете. Както към цигарите. И вечно попадам на бракувана стока. На някой, дете останалите пички са го шкартирали.

ДЪЩЕРЯТА: Работиш ли още на горещата линия?

МАЙКАТА: Не. Измами ме. Собственикът. Имах все повече обаяния, а той ми плащаше все по-малко. Накрая не ми стигаха дори за цигари.

ДЪЩЕРЯТА: Аз мога да ти дам някой-друг кинт... Ако имаш нужда?

МАЙКАТА: Франк нали работи. В смисъл... когато не пие. Пък и аз работя. Тук долу в бюфета вечер чистя, позабърсвам, изпразвам пепелниците... Горещо-долу ми стига. *На човек му е достатъчно толкова, с колкото разполага*, както пее Джони Ротън.

*Дъщерята си гали коерема.
Майката сяда до нея.*

МАЙКАТА: Благодаря за бирата.

ДЪЩЕРЯТА: Няма проблем.

МАЙКАТА: И този твой Миро или Миран, или какъвто там беше, свестен пич ли е? В смисъл, не те пердаши... Държи на теб.

ДЪЩЕРЯТА: Да. Наистина е супер! Много съм щастлива!

МАЙКАТА: Каква музика слуша?

ДЪЩЕРЯТА: Не знам... Всякаква.

МАЙКАТА: Всякаква? Дори народна?

ДЪЩЕРЯТА: Не. Народна не.

МАЙКАТА: Каква тогава? Моцарт?

ДЪЩЕРЯТА: Не знам... Не сме говорили за това.

МАЙКАТА: Аз винаги най-напред се уговарям за музиката. Франк слуша хеви метъл. Баща му е работил в железария. Никога не бих могла да съм с някой, който харесва Елтън Джон. Такъв няма как да не е педал, гаранция. Музиката си е цял един свят. Ти си това, което слушаш! Нали? Същото мислиш, същото чувстваш. Музиката ти иде отвътре, но в теб няма само музика, има и чувства, и гняв, и всичките тези думи, песни, разбираш ли... Не можеш *да слушаш ей така, нещо си*. Не може просто *ей така нещо да ти харесва*. Трябва да имаш позиция! Кажи ми ти какво слушаш?

ДЪЩЕРЯТА: Аз...? Не знам. Всичко.

МАЙКАТА: Кое *всичко*?

ДЪЩЕРЯТА: Всичко.

МАЙКАТА: Значи *нищо*. Моята дъщеря не слуша *нищо*! Супер! Това означава, че си *нищо*. Ако не слушаш *нищо*, си *нищо*!

ДЪЩЕРЯТА: Нека да говорим за нещо друго, много те моля!

МАЙКАТА (*имитира я*): *Нека да говорим за нещо друго!* Дори не можеш да разговаряш.

Айде де, рунтавелке, кажи какво мислиш. Споко! Но не се измъквай!

ДЪЩЕРЯТА: Не се *измъквам*. Бих искала да си говорим... за нещо съществено.

МАЙКАТА: Ами дай тогава да си говорим за *нещо съществено*!

*Майката пие.
След време.*

МАЙКАТА: Кажи каква музика ти харесва.

ДЪЩЕРЯТА: Вече ти казах. Всичко ми хареса, зависи в какво настроение съм.

МАЙКАТА: Мама му стара, не ме сдържа да ти пусна нещо! Нещо много яко!

ДЪЩЕРЯТА: Пусни!

МАЙКАТА: Не мога. Франк строши касетофона. Хвърли го през прозореца. Вчера.

ДЪЩЕРЯТА: Защо?

МАЙКАТА: Имахме малък *идеологически* спор. Както се казва.

ДЪЩЕРЯТА: За какво?

МАЙКАТА: Той искаше да пусне *Доорс*, а аз *Клеш*. И ми каза, че *Клеш* са *рядка диария*, аз пък му казах, че *Морисън* е едно тъпо врескало, което няма ум да вдене, че празен гъз не може да сере. Но понеже е червив от мангизи, така, за майтапа, решил да ми се прави на Исус Христос. При тези думи Франк откачи, аз му хвърлих бутилката в изкривената мутра, той пък ме фрасна през лицето. Ето, виж, пукна ми долната устна...

ДЪЩЕРЯТА: Тя не ти ли е пукната от миналата седмица?

МАЙКАТА: Нима? Наистина ли? Е, значи не ме е фраснал толкова кофти.

ДЪЩЕРЯТА: И после?

МАЙКАТА: Нищо. Паднах на пода, а той през това време пусна „Доорс“. Онова: „I can't see your face in my mind“. И аз взех и хвърлих касетофона през прозореца.

ДЪЩЕРЯТА: Значи не е той?

МАЙКАТА: Защо да е той?

ДЪЩЕРЯТА: Преди малко така каза.

МАЙКАТА: Не, аз го хвърлих. След което той искаше *мен* да хвърли през прозореца. И после съседите повикаха полицията, щото пък касетофонът бе наранил някаква кола долу.

ДЪЩЕРЯТА: Дойде ли полицията?

МАЙКАТА: Естествено. Почти един час стояха. Всичко описаха. Майчице, почувствах се като едно време. Отведоха Франк за дванайсет часа. В отрезвителното. Преди малко си дойде. И сега ще спи цял ден.

ДЪЩЕРЯТА: На това му се вика *бурен* живот!

МАЙКАТА (*доволно*): Да, винаги ми се случва нещо интересно. Ако бях писателка, щях да имам много за какво да пиша!

Майката надига и допива бутилката бира.

ДЪЩЕРЯТА: В чантата имам още две.

МАЙКАТА: Благодаря. Душичка си. Ако се напия, няма да имам нужда на ям. Така излиза много по-евтино.

ДЪЩЕРЯТА: Ако искаш, мога да ти услужа с пари. Получих заплата.

МАЙКАТА: Не, казах вече. На теб и на твоя Мирко или Миро, или Миран, или какъвто там беше, повече ви трябват. Защо не го доведе?

ДЪЩЕРЯТА: Работи.

МАЙКАТА: Какво?

ДЪЩЕРЯТА: В офис.

МАЙКАТА: Така ли?

ДЪЩЕРЯТА: Да. В банка.

МАЙКАТА: Значи има доста пари?

ДЪЩЕРЯТА: Едва започна.

МАЙКАТА: И ще живеете заедно?

ДЪЩЕРЯТА: Засега ще съм сама, а след това...

МАЙКАТА: Защо сама? Не е ли по-добре още отсега да заживеете заедно... По-евтино ще ви е.

ДЪЩЕРЯТА: Така решихме. Трябва ни време да се опознаем по-добре.

МАЙКАТА: Напомпал я, обаче не се познавали добре? Нещо не зацепвам!

ДЪЩЕРЯТА: Познаваме се. Но... Откъде да знам. Защо ме питаш?

МАЙКАТА: Интересува ме.

ДЪЩЕРЯТА: Никога не те е интересувало какво се случва с мен, затова не трябва да те интересува и сега!

МАЙКАТА: Права си. Абсолютно си права! Знаеш ли, понякога се хващам, че все повече заприличвам на майка си. И ако един ден стана абсолютно същата, каквато беше тя, ще си кажа: *Ето, дошъл е прекрасен ден за умирање*. И ще се гътна. На мига! Няма да понеса да повтора майка си.

ДЪЩЕРЯТА: Почти не си я спомням. Имаш ли някаква снимка на баба?

МАЙКАТА: Как така не си я спомняш?! На четири години беше, когато тя почина.

ДЪЩЕРЯТА: Спомням си, че беше със сива коса.

МАЙКАТА: Не беше със сива. Боядисваше си я сива. Толкова престижно ѝ се струваше да има сива коса, че си я боядисваше още на трийсет. Всички даскалки са със сиви коси! Беше шибана снобка. Къде се е чуло и видяло жена да си боядисва косата в сиво. Боядисваш се руса, червена, зелена, но не и сива. Умираще си от кеф старата путка да е сива и да изглежда умна.

ДЪЩЕРЯТА: Наистина ли нямаш никакви снимки?

МАЙКАТА: Снимките са пълни простотии. Всички лица, от които имаш нужда, са ти тук вътре. В главата! Или пък не са ти. Само това, дето го пазиш вътре в себе си, има някаква стойност! Останалото е говно.

ДЪЩЕРЯТА: Спомням си, че с баба бяхме много сами.

МАЙКАТА: Да, това беше времето на щурите купони. Мисля, че с Миро, с баща ти, искам да кажа, почти не се прибирахме – обикаляхме навсякъде, не сме пропуснали нито един шибан купон... Не мога да разбера... Как пък така си намери осеменител със същото име като това на баща ти. Егати странното!

ДЪЩЕРЯТА: Каза, че не ми е баща.

МАЙКАТА: Казах, че *може* и да не ти е. Ти пък всичко приемаш буквално! Ето затова съм склонна да мисля, че той ти е баща. Той също приемаше всичко по този начин. Като теб. Но – все едно... Когато моят баща умря, прибрах Миро у дома. Имахме апартамент – с кон да играеш в него. Място – колкото искаш. Майка ми веднага много го хареса. Какво си е мислила, един Господ знае – че продавач в плод-зеленчук с толкова кече на главата ми влияе позитивно? Та заживяхме при майка ми... За известно време, естествено. Докато старата путка не почна да ни досажда! *(Имитира я.) Намери си работа! Не си толкова тъпа. Нека и Миро си потърси! Могат приятелите на нашия татко да ви помогнат. Нашия татко всички така го обичаха. Ще ги попитам. О, колко е празен животът без нашия татко!* Не можех да я издържам, кучката сивокоса. Затова с Миро почти не се задържахме къщи. Имаше периоди, когато на седмица нито веднъж не преспивахме там. Само ходехме да се наядем и за пари. Майка ми взимаше добра пенсия. Абе, тогава беше един безкраен купон! Навсякъде! Всичко беше купон. Имахме чувството, че светът ще се взриви. И така си беше! И ние бяхме в купа! Пишихме по стените: *Писна ни!* Биехме се. И нас ни биеха. После опандизиха Миро. Аз бях бременна. В затвора го бяха шибали до побъркване. Не му се живееше повече. Направо изтрещя. А като родих, изобщо престана да излиза от апартамента. Тъпчеше се само с таблетки и с водка. Мисля, че в действителност искаше да се самоубие.

ДЪЩЕРЯТА: Стига бе!

МАЙКАТА: И стана импотентен. Е, мотаеше се у дома, при майка ми, тебе те държеше на ръце и пиеше таблетки, докато един прекрасен ден...

ДЪЩЕРЯТА: ...не ме е изпуснал на пода. Знам.

МАЙКАТА: Разказвала ли съм ти го?

ДЪЩЕРЯТА: Да.

МАЙКАТА: Тогава знаеш всичко!

Майката става и отива в ъгъла на стаята, където на пода стоят кашони. Гледа ги... А дъщерята седи на канапето и се гали по корема.

ДЪЩЕРЯТА: Най-ужасното е, че нищо не си спомням. Никакви лица не ми изникват в главата. Единствено усещането, че беше хубаво. И бях в безопасност. Не си спомням как изглеждаше баба, спомням си само, и то бегло, че беше със сива коса... Татко също не го помня, теб – също... Знаех, че съществуваште, но не съм сигурна дали това не ми го втъпяваше баба... Имам чувството, че преди да ме дадат на приемните родители в онова село, не е имало нищо... Същност е имало, но не знам истина ли е било, или някаква приказка... Ако нямаш спомени, все едно не си съществувал.

Майката тършува из вещите.

МАЙКАТА: Последния път намерих една... Но защо не я отделих тогава, преди да продам всичко накуп...

Намира снимка.

МАЙКАТА: Абсолютно случайно е останала. Ако искаш, вземи я.

Мая снимката в скута на дъщеря си, след което от ръба на масата си отваря нова бутилка бира. Дъщерята се радва.

ДЪЩЕРЯТА: Баба!

Майката пие от бутилката. Дъщерята се въодушевява.

ДЪЩЕРЯТА: И аз до нея! Сега ми се струва... Да... че си спомням...

МАЙКАТА: А аз – не.

ДЪЩЕРЯТА: ...как ме отведе във фотото. Имах рожден ден.

МАЙКАТА: Ах, ще ме разтопиш.

ДЪЩЕРЯТА: Тази торта не беше истинска. Изкуствена беше. Фотографът я използваше за снимките. Само свещичките донесохме ние. Четири свещички. Спомням си колко се разочаровах, че и сметаната на тортата не беше истинска. Баба ми каза да бръкна с пръстче в сметаната, за да ме снима така фотографът... Но сметаната на повърхността на тортата беше твърда, от пластмасова пяна. Затова така съм се намръщила. После се разплаках. Всичко си спомням!

МАЙКАТА: Супер! Можеш да си вземеш снимката за спомен!

ДЪЩЕРЯТА: Ако не я бях видяла, нищо нямаше да си спомня.

МАЙКАТА: И по-добре.

Тишина.

Майката пие.

Дъщерята разглежда снимката.

ДЪЩЕРЯТА: Защо си запазила тази снимка?

МАЙКАТА: Не съм.

Дъщерята става и отива в ъгъла на стаята при кашоните, в които майката намира снимката.

ДЪЩЕРЯТА: Дали няма още някоя...

МАЙКАТА: Не! Тази е единствената!

ДЪЩЕРЯТА: Я да видя...

Майката се промъква зад дъщеря си и я сграбчва за лакътя.

МАЙКАТА: Спри! Пръдло недна, няма да ми ровиш из нещата!

ДЪЩЕРЯТА: Исках само...

МАЙКАТА: Там няма нищо. Нито една снимка повече няма!

ДЪЩЕРЯТА: Сигурна съм, че има още...

МАЙКАТА: През оная работа ми е в какво си сигурна! Получи снимка на старата сивокоса кучка, защото поиска. Другите няма да получиш!

ДЪЩЕРЯТА: Значи имаш още?

МАЙКАТА: Нямам!

ДЪЩЕРЯТА: Току-що си призна... А снимка на баща ми имаш ли? Как ме държи на ръце... И на себе си, когато си ме родила...

Майката заплашително просъсква...

МАЙКАТА: Нищо няма там. Всичко игорих, накъсах, унищожих! Дреме ми за миналото, за спомените. Каквото ми трябва, ми е в главата!

ДЪЩЕРЯТА: Тогавя защо си ги запазила?

МАЙКАТА: Не съм!

ДЪЩЕРЯТА: Ако е така, позволи ми да погледна...

Майката започва да отблъсква дъщеря си към входната врата. И истерично крещи.

МАЙКАТА: Чупка! Изчезвай! Мразя да ми бърникаш по вещите! Рзкарай се! Путка малка напомнимана!

ДЪЩЕРЯТА: Остави ме!

МАЙКАТА: Марш! Марш!

Дъщерята хваща майка си за китките и я стиска с всичка сила.

ДЪЩЕРЯТА (*енергично*): Не ме блъскай! Само не ме блъскай!! Сама ще си отида! Но запомни добре, че сега отида ли си, няма да стъпя повече тук!

Майката престава да вика.

Осболождава ръцете си от хватката на дъщеря си, отива в противоположния ъгъл на стаята и си пали цигара.

След малко.

МАЙКАТА (*спокойно*): Мразя да ми разглеждаш снимките!

*Дъщерята отново сяда.
Поставя ръце на корема си.*

ДЪЩЕРЯТА: Няма.

Майката изпива бирата до дъно.

МАЙКАТА: Грозна съм.

Дъщерята я поглежда.

МАЙКАТА: На онези снимки съм грозна.

ДЪЩЕРЯТА: Не вярвам.

МАЙКАТА: Винаги съм била такава като сега. Дебела.

ДЪЩЕРЯТА: Не си дебела.

МАЙКАТА: Е, поне в едно нещо приличаш на мен. Лъжеш, без да ти личи.

ДЪЩЕРЯТА: Младият човек винаги е хубав.

МАЙКАТА: Жестоко се заблуждаваш! И като млад може да си грозен, дебел като буре, да ти висят месата, с бедра като салами, с лице, все едно си паднал в гнездо на стършели, по гърба с мазоли, краката на кравай... И по тази причина никой не те обича.

ДЪЩЕРЯТА: Аз също не съм красавица.

МАЙКАТА: Спрямо мен си като Мадона. Аз приличах на разпукната тиква. Баща ми все ми викаше *моята дебеланка*. А майка ми вечно ми опявяше да взема да отслабна. Откакто си я спомням, е имала претенции към мен. Виждаш ли, ти от своята младост нищо не помниш, а пък аз си спомням всичко. И само гнусотии.

ДЪЩЕРЯТА: И затова ли сега не искаш да ми покажеш снимките?

МАЙКАТА: Да. Затова! Знаеш ли какво още се случваше? Какво правехме всяка вечер? Моят *любим татко* ми четеше преди да заспя. И през ум не ти минава какво ми четеше!

ДЪЩЕРЯТА: На мен никой не ми е чел.

МАЙКАТА: Я стига си се ожалвала! (*Имитира.*) *Малка кибритопродавачке, ние знаем твоята история и тя повече не ни засяга.*

ДЪЩЕРЯТА: Може баба да ми е чела...

МАЙКАТА: Баща ти ти четеше... Или какъвто беше... Пееше ти. Миро ти пееше, преди да заспиш. Пускаше „Секс Пистолс“ и се дереше с тях като откачен. Едни слушат приказки, ти бе подложена на музикално ограмотяване. Тури му пепел!

ДЪЩЕРЯТА: Та какво ти е чел дядо?

МАЙКАТА: „Илиада“ и „Одисея“! Представяш ли си? Беше професор и страшно обичаше да разказва за *достолепните гръцки богини и богове, воините със съвършени тела, за нимфите с големи цици и за младите момчета, красиви като богове...* от тоя род простотии... А резултатът от тези приказки беше, че от съвсем рано разбрах колко грозно дете съм и че този свят в действителност е създаден само за красивите. По-голям шанс имат. На красивите *девойки и младежи* хората се доверяват по-лесно, вярват им повече. В училище хубавите момиченца получават по-високи оценки. Ако си нисък, трмав, плондърче, значи си тъп, ниско интелигентен, бездарен...

ДЪЩЕРЯТА: Това не е вярно.

МАЙКАТА: Вярно е и още как! Разбира ти на тебе тиквата! Лесно ти е на тебе! Е, сега не си толкова подута – само коремът, но съвсем скоро отново ще бъдеш хубава... Имаш гладка коса, малко личице, дълги крака, хубава кожа... (*Възкликва.*) Дявол да ме вземе, май добре направих, че те дадох на селяните! Ако се беше шляла с мен из града, сега на пръстите да имаш мазоли и краката ти да са на кравай.

ДЪЩЕРЯТА: Защо не искаш да разговаряме сериозно?

МАЙКАТА: Но ние говорим сериозно, аз винаги *разговарям изключително сериозно*. Цял живот съм била сериозна. Защото съм грозна! Грозните хора са сериозни. Тъй като непрекъснато са угрижени. И майка ми, твоята *мила сивокоса баба*, все ми викаше (*имитира я*): *От кого си взела тази ужасна кожа...? В нашия род никога не е имало дебели... Всички сме извънредно способни и красиви...* Представа си нямаш какви кучки можеха да са симпатични на сивокосата ти баба. Тя се питаше на кого съм се метнала толкова грозна, а аз се питам ти на кого се метна толкова хубава. Ако не те бяха извадили от собствения ми корем и ако при раждането не ме болеше така, че всички жили на лицето ми да изскочат, та да заприличам на размазана от валяк слива, щях да си мисля, че някоя друга те е родила. Абе теб да не би да са те разменили в болницата? Да, явно в болницата са те сменили, ще знаеш! Само така е станало! Затова си толкова различна!

Дъщерята се опитва да остане сериозна.

ДЪЩЕРЯТА: А баща ми какъв беше?

МАЙКАТА: Кой? Булдока, Марио, Бимбо, Мак, Гойо, Франк, Прасчо, Жан...?

ДЪЩЕРЯТА: Миро какъв беше?

МАЙКАТА: Не го ли видя в дома?

ДЪЩЕРЯТА: На края беше без два крака... Слаб, направо кльощав... Очите му страшно оцъклени...

МАЙКАТА: Докато бяхме заедно, той беше пич, та дрънкаше. Красавец. Млад. Не можех да повярвам дори, че ме желае. Нищо чудно да се мъкнеш с мен, само щото доста се постарах. Имам предвид секса и така нататък. Знам ли. Ясно е, че нарая, преди да умре, вече не е бил същият! Умиращите винаги погрозняват. Смъртта не е красива. Няма как да е. Всички мои познати, които умряха, накрая изглеждаха като урунгели. Включително и баба ти. Лицето ѝ се беше спаружило, както когато крещеше по мен. Но... Миро, когато го уволниха от *Плод-зеленчука*, за една бройка да се отрови. Много се постара да ритне камбаната колкото се може по-скоро. Таблетки, ракия, трева, лепило, бензин, всичко, което му падне... Малко оставаше да почне да се боцка. Тогава, през соца, да намериш дрога си беше бая зор... Докато още живеехме при майка ми, Миро ѝ изпиваше всичките хапчета за кръвно, целия аспирин и разхлабителните... Влакът му отрязва краката много по-късно. Не искаше да се самоубива, просто беше заспал до релсите след един купон в оная зала при гарата. Уж излезе само да глътне малко въздух. Чух линейката, обаче и през ум не ми мина, че откараха Миро. Булдока ми каза, като го попитах, че навънка станал някакъв сакатлък – *влакът сгазил човек*. Чак след два дни включих, че това е бил Миро. После го хвана захарната, черният му дроб се утрои, бъбреците постепенно отидоха на майната си, нищо чудно накрая и да се е самоубил... Ясно е, че в последните си дни в дома за инвалиди е изглеждал по-грозен, отколкото беше в началото. Кльощав, искам да кажа, с големи очи.

ДЪЩЕРЯТА: Самоубил се е, защото ти си го изоставила.

МАЙКАТА: Какво ми натякваш, а, шундо задръстена...!

ДЪЩЕРЯТА: Последния път, като бях при него, ми каза, че още те обича.

МАЙКАТА: Да бе, вярвам ти! Той беше напълно шизи, две и две не можеше да различи.

ДЪЩЕРЯТА: Заради *теб* бе станал такъв.

Майката се ядосва.

МАЙКАТА: Не!! Не *заради мен* е станал такъв, шундо скапана! Заради *себе си* е станал такъв! Единствено заради *себе си*! Всеки е такъв, какъвто е, най-вече *заради себе си*! И ти си се подула, защото сама така си решила, а не защото някакъв посран хуй не е знаел как да те пази и те е напомнимал.

Тишина.

Майката ядосано си пали цигара.

МАЙКАТА: Ще запалиш ли?

Предлага цигара на дъщеря си.

Дъщерята мълчи, известно време гледа цигарата, попадена ѝ от майката... Накрая я взима. Майката ѝ поднася огънче.

МАЙКАТА: Да изпавкаме по една супер трева. Франк я донесе.

Дърпа и гълта дима.

ДЪЩЕРЯТА: Това ми е първата цигара за девет месеца.

МАЙКАТА: Не, трева няма да пушим, би било твърде нездравословно в твоето положение. А по бира? Ще обърнеш ли?

Майката става и от торбичката вади бутилка.

Отваря я от ръба на масата.

МАЙКАТА: Та такива ми ти работи... В действителност никой не ме искаше. Всичките ми приятелки си имаха гаджета. Още в основното училище. Мъкнеха ме със себе си за алиби пред техните, когато се чукаха с пичовете. Скриваха се зад някой ъгъл, а аз стоях отпред за отцепка да не вземе да дойде някой. Страшно ми се искаше и аз да си имам гадже. Някой готин. За който всички да ми завиждат. Ама никой не ме искаше. Естествено, кой би тръгнал с кюфте, което повече прилича на баскетболна топка, отколкото на сексбомба. Влачех се след разни момчета, направо им се хвърлях на шията, подмазвах им се, от чантата на майка ми вкъщи пари крадах и им купувах кока-коли, бири, цигари, пишех им домашните, а те само ме използваха. И ми се присмиваха зад гърба.

Майката подава бутилката на дъщеря си.

Дъщерята пие.

МАЙКАТА: После излъгах, че движа с един съсед, симпатяга. Викам им – като Одисей е, по-голям от мен, готин, мускулест, кестеняв, космат, същински рейнджър и не спира да ме шиба. Такъв секс дърпаме непрекъснато, че дори домашните нямам

време да си напиша. Съученичките обаче не ми вярваха. Не, правеха се, че ми вярват, а после зад гърба ми ме скапваха от ебавки... Аз знаех, виждах го, обаче въпреки това ги лъжех.

Дъщерята връща бутилката на майка си.

МАЙКАТА: А после ми се откри музиката. Разбираш ли? Проумях какво пеят. Пееха за мен. Сдуших се по тая линия с едни пичове и с едни кифли, същите като мен. И всичко беше различно. Разпасани такива, нарочно искаха да са грозни, други неща ги занимаваха и бяха сърдити точно както и аз! Дразнеха се, че този свят е резервиран само за красивите и за богатите. И не им дремеше, че изглеждах като смачкана мушмула. Напротив, това още повече им пасваше. Ама и аз много направих за тях. Не ми се искаше да ги изгубя сега, когато най-накрая ги бях намерила. Най-после имах около себе си толкова момчета и момичета, колкото не можеш да си представиш! През оная работа им беше каква съм аз и макар че те бяха готини и гъзи, ме приеха в тайфата и не искаха да се разделят с мен, а аз бях за, винаги бях за! Понякога и с други. Не ме ебаваха, не ме смятаха за шматка, не ги беше срам, че съм с тях. Бях убедена, че съм улучила. И бях улучила, така е! Щастлива бях. Сърдита, грозна, бясна, различна... и истински щастлива!

*Дъщерята гаси цигарата.
Заглежда се в далечината.*

ДЪЩЕРЯТА: Моят Миран е хубав. Висок. Светлокос.

МАЙКАТА: Има ли още такива?

ДЪЩЕРЯТА: Винаги гладко обръснат. Поддържан. Късо подстриган. Образован. Учтив.

МАЙКАТА: Гъбаркаш се!

ДЪЩЕРЯТА: Такъв е. Винаги ми задържа вратата, палтото, винаги ме погалва по косата. В ресторанта ме изчаква да седна първа. Носи ми цветя, парфюми, води ме на разходки, на кино, на театър. А как готви! Всичко умее да готви. Дори сладки пече.

МАЙКАТА: Да не е някой педал?

И майката си гаси цигарата.

МАЙКАТА: Извинявай! Бед джоук. Вери бед джоук!

Дъщерята продължава, вгълбена.

ДЪЩЕРЯТА: Има сини очи. Толкова прозрачни и ясни.

МАЙКАТА: Също като баща ти, докато още продаваше зеленчуци.

ДЪЩЕРЯТА: И като ме погледне, знам, че ме обича.

МАЙКАТА: Дано си го опазиш, малката! Защото пичът явно е от някаква друга галактика и нищо чудно в един прекрасен ден да дойде и да го грабне някоя летяща чиния. Затова – пази си го, малката, възползвай се от него, докато не се е превърнал в извънземно!

*На това място в стаята се разнася шум.
Нещо пада на земята.*

МАЙКАТА: Франк се е събудил.

Майката става и отива към стаята.

МАЙКАТА: Франк, копеле долно, недей да ми чупиш всичко. Таман ремонтирах!

Майката изчезва в стаята.

Дъщерята става и бавно отива към кашоните в ъгъла.

От стаята чуваме майката.

МАЙКАТА: Внимавай къде драйфаш, хуй посран! Не по дрехите ми, Франк!

Дъщерята отваря единия кашон.

МАЙКАТА: През прозореца, бе, майка ти шибана! През прозореца!

От кашона дъщерята взима тесте снимки.

Разглежда ги.

От стаята виковете на майката продължават, чува се и някакво ръмжене.

МАЙКАТА: Не, няма да ходиш отгатык! Имам посещение. Да, муци, и на мен ми се случва от време на време някой да ми дойде на гости. Дъщеря ми е тук. Да, моята! Не си знаел, че и аз си имам някого! Ти добре ли си бе, сбърканяк скапан! Вдигни си гащите, Франк, няма пред нея да си го развяваш, ясно ли ти е...

Дъщерята разглежда снимките. Усмива се.

МАЙКАТА: Не драйфай! Франк, казах ти да не драйфаш по паркета!

Дъщерята прибира снимките в чантата си и бавно излиза от апартамента.

Затваря тихо вратата след себе си.

МАЙКАТА: Хайде, по-добре си легни отново, Франк! Няма смисъл да се показваш в този вид! Лягай, ти казах, смотаняк такъв, че ти разбих мутрата! Аз ще почистя. Хуй калпав нещастен!

Майката се връща в стаята.

Затваря вратата след себе си.

МАЙКАТА: Франк искаше да те види, обаче толкова е друсан още, че няма никакъв смисъл. Виж какво, доведи го някой пък този твоя Мирко, или Миран, или какъвто беше там. Да се уверя, че е свестен и че наистина държи на теб. Наистина с удоволствие ще се запозная с него.

Майката забелязва, че в стаята няма никого и дъщеря ѝ си е тръгнала.

Бавно отива до входната врата, отваря я и поглежда към коридора навън.

После затваря вратата след себе си, връща се в стаята и си взима бутилката бира.

Допива каквото е останало в нея.

Светлината угасва.

СЦЕНАТА:

Същата като в първата сцена.

Стаята вече е подредена. Личи си, че майката е направила основно почистване. Сега, когато не са рахвърляни навсякъде дрехи, се вижда, че мебелите, доколкото ги има, са стари, очукани, истински вехтори... И майката се е сложила в ред. Всъщност, облечена е почти съвсем по старому..

ТРЕТА СЦЕНА

Дъщерята стои и люлее детска количка.

В ъгъла на един счупен контлон майката в тенджерка с вода подгръва шише.

МАЙКАТА: Ей сега ще стане.

ДЪЩЕРЯТА: Късно. Заспа.

Майката взима шишето, дърпа си нагоре ръкава и си капва капка от млякото върху ръката.

МАЙКАТА: Таман е.

ДЪЩЕРЯТА (*изненадана*): Това пък откъде си го научила?

МАЙКАТА: От телевизията. Не можеш да си представиш, малката, какви неща се случват в тия тъпи испански сериали. Почти във всеки трети се появява някое пеленаче и можеш да наблюдаваш как се борави с подобни джаджи.

Майката се приближава с шишето и понечва да го даде на бебето в количката.

МАЙКАТА: На, пишленце малко, баба ти е подгръла млекцето!

ДЪЩЕРЯТА: Остави! Той спи.

МАЙКАТА: Може докато спи да цица.

ДЪЩЕРЯТА: Как ли не.

МАЙКАТА: Дай да пробаме!

Дъщерята блъска ръката на майка си.

ДЪЩЕРЯТА: Не, казах.

МАЙКАТА: Като е не, да е не.

Майката сваля биберона от шишето и изпива млякото.

Дъщерята я гледа учудено.

МАЙКАТА: Е, голяма работа! После ще му подгрея по-прясно. За нашия Мирко млякото трябва да е възможно най-прясно!

Майката се навежда над количката.

МАЙКАТА: Нали така, сладурче малко! Боц, боц, боц, дупенце на баба!

ДЪЩЕРЯТА: Стига, ще го събудиш.

МАЙКАТА: Ама той не чува!

ДЪЩЕРЯТА: Не чува, но усеща!

МАЙКАТА: Леле колко си досадна! Защо продължаваш да го люлееш, нали заспа?

ДЪЩЕРЯТА: По навик. Люлея го, защото това ме успокоява, докато си мисля за други неща.

МАЙКАТА: Ако знаех кога ще родиш, щях да дойда.

ДЪЩЕРЯТА: Миран беше при мен.

МАЙКАТА: И аз щях да дойда. С най-голям кеф!

ДЪЩЕРЯТА: Цялата ми стая беше пълна с цветя.

МАЙКАТА: Ами? А ти като се роди, Миро ми донесе кактус. Беше се надрусал като първия човек. И Булдока беше с него... Интуицията му подсказвала, че може и той да е бащата... Цялата тайфа се събра... Сестрите повикаха охраната... Оказа се, че Миро е задигнал кактуса от цветарския магазин долу... И в коридора стана меле... Ти плачеше, майка ми плачеше, а аз така се кисках, че едва от леглото не паднах! Страшен купон се заформи! Моите момчета много ги биваше по тая част! От едното нищо можеха да ти спретнат я купон, я протест! Знаеш ли, малката, ние на практика вечно протестирахме. Всичко, което правехме, си беше малко или повече протест.

ДЪЩЕРЯТА: Изобщо не ви е било ясно защо протестирате. Нахъсвали сте се, за да имате оправдание после или да бастисате нещо, или нещо да изпотрошите...

МАЙКАТА: Разбира ти на тебе тиквата!

ДЪЩЕРЯТА: Добре, хайде ми обясни тогава кому са били нужни тия изпълнения при моето раждане?

МАЙКАТА: Мислиш, че бяха безсмислени ли?

ДЪЩЕРЯТА: Да, така мисля!

МАЙКАТА: Сериозно?

ДЪЩЕРЯТА: Да!

МАЙКАТА: После ще ти обясня защо това имаше смисъл...

ДЪЩЕРЯТА: Трудно ще ме убедиш, че е по-добре на майката на детето си да подариш откраднат кактус, отколкото роза. Едва ли не ти е намекнал, че детето прилича на кактус, на нещо грозно демек...

МАЙКАТА: Кактусите не са грозни.

ДЪЩЕРЯТА: Не е прието да се носят в родилното.

МАЙКАТА: Ама точно в това е номерът!

ДЪЩЕРЯТА: В кое?

МАЙКАТА: В *това* се изразяваше бунтът! До мен лежеше пичката на някакъв дъртофелник – един шишкав занаятчия, който около кревата ѝ натрупа цветя за цяла поляна. Изглеждаше, сякаш е легнала в облаците. А аз получих кактус. Един-единствен кактус!

ДЪЩЕРЯТА: Откраднат.

МАЙКАТА: Точно това го правеше още по-скъп подарък! Миро нямаше пари и затова го беше свил! И ако случайно не беше счупил витрината, хептен нищо лошо нямаше да последва.

ДЪЩЕРЯТА: Страхотно! Моето раждане е било съпроводено от кражба и вандалски зулум.

МАЙКАТА: Ако искаш да знаеш, оная пичка, на облаците, направо не можа да се побере в кожата си от ревност заради моя кактус. Вярно е, че момчетата после ѝ разпердушиниха цветята... Булдока почна да ги яде... Плюска от розите, докато полицаите не го закопчаха.

ДЪЩЕРЯТА: Нека да не говорим за това.

МАЙКАТА: Чакай, не съм ти разказала докрай. Това беше бунт!

ДЪЩЕРЯТА: Кактусът?

МАЙКАТА: Казахме им, че всичко е лъжа и измама. Че розите са лъжа и измама, че всичко е пълна порнография, а кактусът е супер подарък за новородено!... Казахме им, че тук вещите имат различен смисъл и се брой само това, което наистина чувстваш.

ДЪЩЕРЯТА: Дано поне ти да си вярваш на тези измишльотини.

МАЙКАТА: Знам, че беше така! Много добре го знам!

Майката запява.

МАЙКАТА: *Търсим нещо по-различно,
търсим нещо по-различно,
искаме да се капичнем,
искаме да се капичнем!
Че тук е ама адски кофти,
че тук е ама адски кофти!!
Тук нищо друго не намираме,
освен прекрасен ден за умирање.
Един прекрасен ден за умирање!*

Дъщерята ръкопляска.

ДЪЩЕРЯТА: Браво! Браво!

МАЙКАТА: Ето за това ти говоря!

ДЪЩЕРЯТА: Аз съм страшна късметлийка! Имам майка, която на трийсет и пет се държи, сякаш е на петнайсет...

МАЙКАТА: Я се разкарай...

ДЪЩЕРЯТА: ...имам мъртъв баща, бивш продавач от *Плод-зеленчук*...

МАЙКАТА: Разбира ти гъзът!

ДЪЩЕРЯТА: ...имам снимка на сивокосата си баба, която в действителност въобще не си я спомням...

МАЙКАТА: В това вече си страшна късметлийка!

ДЪЩЕРЯТА: ...и дете, което, слава Богу, не чува как родната му баба му се дере на ухото!

МАЙКАТА: Имаш също мъж и спомен за стая, пълна с цветя! Никога не можех да си представя, че дъщеря ми ще се превърне точно в тоя тип долнопробна снобка, който на мен и на моите приятели най-много ни ходеха по нервите. Само като чуех думата сноб, почвах да вия! Миро сигурно се върти в гроба като на чеверме...

ДЪЩЕРЯТА: Да, скъпа моя майко, когато родих, ми напълниха цялата стая с цветя! И мъж имам, моя Миран! Бащата на моя син!

МАЙКАТА: Когато също кръсти Мирко. Толкова без въображение е само католическата църква!

ДЪЩЕРЯТА: Изслушай ме докрай, мамо!! Когато родих, бащата на моето дете ми напълни стаята с цветя. Неговите бизнес партньори отвориха шампанско и целият етаж в родилното вдигна наздравица за моя току-що роден син. Щастлива съм, че не получих откраднат кактус, че пред очите ми никой не яде рози и не се би в коридора! Щастлива съм! Разбираш ли?

МАЙКАТА: Представям си как след това, *искам да кажа след като сте изпоркали шампанското, сте се превъзнасяли по твоето синче, галили сте го по пишката и сте въздишали от щастие, все едно са ви пускали кръв...*

ДЪЩЕРЯТА: Не! Всички се разотидоха по домовете си по живо, по здраво, за да мога да си почина. Остана само Миран, бащата на нашия син Мирко. Седна до мен на леглото, гали ме по главата, нежно докосваше сина ни, а на майката шепнеша най-хубави неща, докато не заспахме.

Миг тишина.

МАЙКАТА: Какво: *докато не се насрахме* ли каза?

ДЪЩЕРЯТА: Не. Докато не заспахме.

МАЙКАТА (*иронично*): Разбирам! Само уточнявах.

Майката става и се разхожда из стаята.

Дъщерята продължава да люлее количката.

МАЙКАТА: Ех, да му се не види, с какъв кеф бих си свила една трева!

ДЪЩЕРЯТА: Свий си, ако искаш!

МАЙКАТА: Няма. Докато моето малко пишленце, моето внученце е тук, няма да пуша.

ДЪЩЕРЯТА: Откога си толкова загрижена?

МАЙКАТА: А не е ли доста тъпо така, както не чува, да взема да му лепна някой рак на белия дроб?

Майката се навежда над количката.

МАЙКАТА: Виж, виж, очичките му са отворени! Събудил се е.

ДЪЩЕРЯТА: Да, от одеде е буден. Горедолу, откакто ти пя.

МАЙКАТА (*радостно*): Значи чува!

ДЪЩЕРЯТА: Не. Не чува.

Майката понечва да вземе внучето от количката.

ДЪЩЕРЯТА: Остави го!

МАЙКАТА: Ела, миличък! Ела при баба, малко дупенце посрано!

Дъщерята я отблъсква.

ДЪЩЕРЯТА: Остави го, ти казах!!

МАЙКАТА: Още не съм го гушкала.

ДЪЩЕРЯТА: А мен някога да не би да си ме гушкала?

МАЙКАТА: Теб съм те родила.

ДЪЩЕРЯТА: Не ти вярвам.

МАЙКАТА: Можеш да ми вярваш! Не на мен падна от ръцете. Миро те изпусна.

ДЪЩЕРЯТА: Въпреки това не ти вярвам.

Майката ядосана отива в другия край на стаята.

Гневно рита мебелите.

МАЙКАТА: Кога ще доведеш този твой Миран, или Мирко, или Миро, един Господ го знае как се казва. Ако и това не е перверзия, здраве му кажи! Намираш си гадже със същото име като баща ти, пък на всичкото отгоре и сина си кръщаваш така!

ДЪЩЕРЯТА: Той работи.

МАЙКАТА: Днес е неделя. Нали не искаш да ми кажеш, че и в неделите виси на гишето в банката?

ДЪЩЕРЯТА: Вкъщи работи.

МАЙКАТА: Нима? И какво? Упражнява *приятен смях* зад цайсите? Комуникация с клиентите?

ДЪЩЕРЯТА: Главен счетоводител на фирмата е.

МАЙКАТА: Значи изкарва луди пари! Първо бачка в банката, после у дома бичи на черно... Сигурно докарва яки мангизи, а? Добре де, защо тогава ти ходи да искаш да ти услужат с бебешка количка от енорията? И то втора ръка! Бог знае чие католическо копеле преди това е яло и срало в нея.

ДЪЩЕРЯТА: Спестяваме за къща. Като проходи Мирко, ще се нанесем.

Дъщерята нервно люлее детската количка.

Майката я гледа.

Известно време мълчат.

МАЙКАТА: Дай ми го аз малко да го полюлея.

Дъщерята ѝ оставя количката.

Майката започва да бутва количката нагоре-надолу из стаята.

Дъщерята сяда на канапето.

МАЙКАТА: Да, мъничкото ми сладурче! Колко си ми миличък! Сега баба ще си го повози!

ДЪЩЕРЯТА: Не мога да го доведа тук...

МАЙКАТА: Кого?

ДЪЩЕРЯТА: Миран.

МАЙКАТА: А, той от банката? Толкова Мирковци, Мирановци и Мировци има в твоя живот, че никога не съм съвсем сигурна кого имаш предвид.

ДЪЩЕРЯТА: Бих го довела, но знам ли кой ще е при теб. Няма да умра от удоволствие, ако някой от твоите се изповръща върху него.

МАЙКАТА: На Франк му бих шута.

ДЪЩЕРЯТА: С кого си сега? С Джони, с Харис, с Назим...

МАЙКАТА: С никого не съм. Като разкарах Франк, направих основен ремонт на стаята.

Мислех, че ти и моят малък дрисльо... (*навежда се над количката*)... нали така, миличък, мъничък мой акльо... мислех, че някой път ще останете да преспите тук...

Виж какво, що не ми оставиш детето... за една нощ поне...

ДЪЩЕРЯТА: Да бе, та някой от твоите да вземе да ми го хвърли през прозореца.

МАЙКАТА: Казах ти, че с никого не живея.

ДЪЩЕРЯТА: Просто не ти вярвам.

МАЙКАТА (*прави усилие да говори правилно*): Боже, Боже, докъде стигнахме. На собствената си майка да не вярваш.

ДЪЩЕРЯТА: Ти ме изостави. Аз своето дете никога няма да го изоставя.

МАЙКАТА: Ако мислиш да ми опяваш, по-добре се разкарай!

ДЪЩЕРЯТА: Не мисля да ти опявам.

МАЙКАТА: Всичко ти разказах! Нямам повече какво да добавя!

ДЪЩЕРЯТА: Изобщо ли не ти е жал?

Майката нервно бутва количката из стаята.

МАЙКАТА: Защо? За миналото ли трябва да ми е жал? Ти акъл имаш ли, шундо смотана...
На човек, стане ли му стане жал за миналото, на мига би пукнал, или би се обесил
в кенефа! Ако щеш ми вярвай, но нямам никакво чувство, че в живота ми нещо не
е било наред...

ДЪЩЕРЯТА: Виж ти. Няма що!

МАЙКАТА: Какво няма що?

ДЪЩЕРЯТА: Никакво съзнание нямаш. Никакво. Такива като теб не трябва и да си
помислят да имат деца!

МАЙКАТА (*се разплава*): И ми казваш това при условие, че имаш Мирко ли, Миран ли,
един хуй знае... Когато са напълнили цялата ти стая с цветя и минаваш за напълно
задоволена пътка... Сега ли се сети да съжаляваш, шундо недодялана, че съм те
родила, а?

ДЪЩЕРЯТА (*строго*): Може ли да спреш да ме нагрубяваш, като говориш с мен? Хайде,
ако обичаш!

МАЙКАТА: През оная работа ми е!

Тишина.

Майката бутва количката от едната стена до другата.

Дъщерята я следи с поглед.

ДЪЩЕРЯТА: Защо не ме абортира?

МАЙКАТА: Да те абортирам? Аз?! Никога! И през ум не ми е минало. Да убия? Теб?! За
нищо на света!

ДЪЩЕРЯТА: Дори не знаеш кой е баща ми.

МАЙКАТА: ...Страшно щастлива бях. За първи път в живота си бах истински щастлива.
Исках да те имам!

ДЪЩЕРЯТА: За да ме дадеш след това на приемни родители.

МАЙКАТА: Майка ми взе мерки... Таблетки... Веднага като видя, че се занасям с онези
моите... Веднага като видя, че Миро всяка вечер е при мен... Тя (*имитира я*),
твоята сивокоса баба, ходи при някакъв лекар, аз отказах да отида, и ми ги
донесе! *Хапчета антибебе*. Но аз не ги вземах! Нито веднъж не ги изпих. Изсипах
ги в кенефа. Защото исках да имам дете!

ДЪЩЕРЯТА: Измисляш си.

МАЙКАТА: Бях щастлива! Имах си своя компания! Като е така, така да е – си казах. И то
така стана!

ДЪЩЕРЯТА: Какво е било *така*? Веднага след като си ме родила, си ме оставила на баба.
Ако не е била *баба*, още по-рано да са ме дали на приемните родители, или да съм
умряла от глад.

МАЙКАТА: Да, твоята *златна баба*...

ДЪЩЕРЯТА: Ако имаше едно хубаво нещо в моя живот, това беше тя!

Майката изведнъж спира.

Нещо се отрицва от нея.

МАЙКАТА: Тя! Та тя искаше да те убие! Старата кучка даскалка!

ДЪЩЕРЯТА: Какво?

МАЙКАТА: Като видя, че съм бременна... По-точно се досети... Душеше след мен, ровеше из боклука да търси превръзките ми, оглеждаше ми гашите... Разбра веднага от какво ми е *това червеното*. И един път като ме притисна в ъгъла, сграбчи ме ето така за врата и ми вика: *Бременна си! Признай си! Два месеца вече нямаш менструация!* Тогава и аз знаех, че съм бременна. Тялото ми знаеше. Бях като цвят, който всеки един момент ще се разтвори...

ДЪЩЕРЯТА: Виждам, че доста често гледаш испански сериали.

МАЙКАТА: Я не се занасяй, глупачко такава! И аз имам чувства! Разбира ти тиквата какво означава сивокоса даскалка по словенски, интелектуалка, вдовица на университетски професор доктор, чутурата ти разбира на тебе какво правеше тя с мен! Насила ме караше да вдигам пианото... За да те откъсна от себе си, да те изпусна, да прокървя и да те изкарам на парчета!

ДЪЩЕРЯТА: С доста развинтена фантазия си!

МАЙКАТА: Биеше ме! По-рано никога не го бе правила. Баща ми не ѝ позволяваше. Но като умря, тя започна... А като забременях – още повече... Пребиваше ме. И то за най-малката дреболия. Гледаше все да ме нацели в корема. И успяваше. Путката дърта сивокоса долна ме млатеше с пестници право в корема!

ДЪЩЕРЯТА: Измисляш си!

МАЙКАТА: Само на петнайсет бях. По-силна беше от мен. Каза, че са ме изнасилили и трябва спешно да направя аборт. Но лекарят я предупреди: *Госпожо, в такъв случай съобщете на милицията*. И там ме мъкна! Настояваше да кажа, че са ме изнасилили. В същата стая ме разпитваха. Искаха имена. Искаха да ги натопя. Моята тайфа. Булдока, Марио, Бимбо, Меко, Гойо, Франк, Прасчо, Жан... Искаха да ги приберат на топло... Нямах никакво значение дали са ме изнасилили, или не. Надушиха възможност да окошарят тези, които се бунтуваха, които бяха различни, които слушаха различна музика, които недолюбواха нашето *прекрасно общество*, искаха да ги обявят за престъпници, за изнасилвачи, и аз за всичкото това да им помагам... Бяха толкова изпечени, за да ме подлъжат. Толкова любезни бяха. Страшно се обърках. Всичко, което казах, беше грешка. Миро го топнах в лайната. А не исках. Накараха ме да им изпея какво говори, какво мисли, какво възнамерява да прави, кого най-често псува... Като се усетих, че натопих Миро, се сринах. Преживях нервна криза. Но връщане назад нямаше. Засилих се и – с главата в стената. Веднъж, втори път, трети път. Изпаднах в безсъзнание. И така разбраха, че не е истина; че никой не ме беше изнасилвал. Но Миро въпреки това го прибраха. За три месеца.

ДЪЩЕРЯТА: Предала си го.

МАЙКАТА: Не съм! Принудиха ме. В действителност те ме изнасилиха!

ДЪЩЕРЯТА: Заради теб са затворили баща ми.

МАЙКАТА: Не заради мен! Заради моята майка го затвориха! Тя беше виновна, тя ме замъкна там! И старата кучка много добре знаеше какво ще последва, затова беше толкова любезна с него. Миро стана невинна жертва. Като цивилен по време на някоя шибана война. Но майка ми не я интересуваше. Искаше да ми направят този гнусен аборт. За всичко се погрижи. За лекаря. За времето. За часа. Набута ме в едно такси и ме откара право там. Тогава аз се съпротивих! О, да!! Съпротивих се с всичко сила! Вярно е, преобях Миро, но неговото дете няма да предам! Така си мислех. Бях на петнайсет години, но сграбчих майка си за шията и я стиснах. Исках да я удуша. Да я смачкам като хлебарка! *Щом като ти искаш да убиеш*

моето дете, аз теб първа ще те убия! Наложил се трима да ме отстранят от врата ѝ. Щях да я очистя! Наистина щях! Такава сила извадих! Та после старата кучка цял месец ходи с ортопедична яка около врата. Кучешка кайшка, ха! След тази случка повече не се върнах у дома. При приятели спях. При Булдока и при Марио... Чак докато Миро не излезе от затвора. Само от време на време ходех при нея – за пари. И тя лека-полека се примири, че ще става баба.

Миг тишина.

ДЪЩЕРЯТА: Мен ме обичаше.

МАЙКАТА: А какво ѝ оставаше. Изгуби мен, получи теб.

ДЪЩЕРЯТА: А после умря.

МАЙКАТА: В едно прекрасно утро се събуди мъртва. Ха! Ти, *(прави се, че говори правилно)* скъпа и обична дъще моя, ти си дете на това време. Това трябва да знаеш! Ти си всичко, което остана от нашия бунт, от шибания ни живот. На Миро му хвъркнаха краката и изпи цял куп таблетки, за да се пресели отвъд, Булдока ритна камбаната в Боровница, намерили го мъртъв в кухнята до изстиналия котлон, студен. Марио има семейство и някой път, като се напорка, ми звънне, та поплачем за доброто старо време, Перо е бизнесмен, богат е като стар буржоазен хуй, Медо се пропи, Гойо се обеси, Франк – вятър го вее, Прасчо се запиля някъде, никой не го знае къде е... Само аз имам нещо от онова време. Теб. И това мое малко пишленце продрискано...

Майката поглежда към количката, която досега непрекъснато е люлегла. Уплашва се.

МАЙКАТА: Нещо става...

ДЪЩЕРЯТА: Какво?

Майката тревожно се навежда над количката.

МАЙКАТА: Нещо кофти...!

Дъщерята бавно става и отива до количката.

Майката все повече се паникьосва...

МАЙКАТА: Защо е такъв...? Какво му е...? Като че ли не може да диша! Диша ли?

Дъщерята поглежда в количката.

ДЪЩЕРЯТА: Нищо му няма.

МАЙКАТА *(угрижено)*: Гърчи се.

ДЪЩЕРЯТА: Събуди се.

МАЙКАТА: Виж... Целият е посинял...

ДЪЩЕРЯТА: Не може да плаче и се гърчи. В поликлиниката казаха, че след операцията може и да издаде някакъв глас...

*Дъщерята се протяга в количката и погалва малкото...
Майката стои до нея и напрегнато я следи.*

ДЪЩЕРЯТА: Това е положението. Всичко е наред. Трябва да го преповия.

МАЙКАТА: Приготвила съм ви стаята. И масичка за повиване направих. И пеленки купих...

ДЪЩЕРЯТА: Ще го водя у дома.

МАЙКАТА: Останете още малко. Моля те!

Дъщерята не отговаря. Отива до вратата и се облича.

Майката я гледа.

Дъщерята се връща до количката и с нея се запътва към външната врата. Там спира... Обръща се към майка си.

Няколко мига тишина.

ДЪЩЕРЯТА: Никакви цветя нямаше.

Майката я гледа.

ДЪЩЕРЯТА: Единствено това бебенце си имам.

Майката я гледа.

ДЪЩЕРЯТА: Представа нямам кой е баща му.

Дъщерята с количката излиза от апартамента.

Осветлението угасва.

СЦЕНАТА:

Същата като досега.

Стаята отново е разбутана. Почти както в началото. Навсякъде разхвърляни вещи. Кутии от пица... Дрехи по столовете и канапето... Въздухът е задимен...

ЧЕТВЪРТА СЦЕНА

Телефонът звъни.

Никой няма.

Телефонът звъни.

Спира.

Тишина.

След малко отново звънва.

Звъни.

Вратата на спалнята се отваря.

Влиза дъщерята. Съннена. Едвам си отваря очите. Отива бавно до телефона, който звъни... Гледа го...

После сядва на канапето... телефонът звъни... вади някакъв фас от пепелника и си го пали...

Телефонът спира да звъни.

Външната врата се отваря.

Влиза майката. Облечена е както обикновено. В ръцете си носи чанти с покупки...

МАЙКАТА: Не звънеш ли?

Дъщерята не отговаря.

МАЙКАТА: Звънеш. Чух го от стълбите.

ДЪЩЕРЯТА: У съседите звънеш. Стените са като от картон. Всичко се чува. Не можах да мигна. Чукаха се като ненормални. Чак до обед!

Майката оставя чантите на масата, отива до телефона и го вдига...

Слуша... После затваря слушалката.

МАЙКАТА: Ама не с жена си.

ДЪЩЕРЯТА: Цигари купи ли?

Дъщерята започва да тършува из чантите.

МАЙКАТА: Жена му излиза много рано – ходи да чисти някъде и я няма чак до вечерта.

По къщите опъва. А него на четиридесет го изритаха от фирмата и сега по цял ден се чуди какво да прави. Като изпрати децата на училище и този, най-малкия, го откара на детска градина, звънне долу на оная, знаеш я, от партера, ей тая бе, дете мъжът ѝ е инвалид, замъкне я горе при себе си и до обед се чукат. В леглото на жена си я работи. Ха, ха, ха! Представяш ли си! Направо са неспасяеми!

ДЪЩЕРЯТА (ядно): Не намирам цигари!

Майката вади от джоба си отворена кутия цигари и я мята в скута на дъщеря си.

Дъщерята си запалва.

Майката уморена сядва на канапето и от чантите вади бутилка бира.

МАЙКАТА: Яде ли нещо?

Дъщерята не реагира. Пуши.

МАЙКАТА: Ако си хапнала, ти позволявам да изпиеш една бира. На празен корем няма да ти дам. *(Преправя се.)*: Не е здравословно. Министърът на здравеопазването не препоръчва...

Дъщерята не реагира. Пуши.

От ръба на масичката майката отваря две бутилки. Едната дава на дъщеря си.

МАЙКАТА: Ако не си закусила, няма да ти дам. Ама – споко.

Дъщерята я взима.

Майката вдига бутилката за на здравица.

Дъщерята се прави, че не вижда. Пие.

Майката също пие.

Двете гледат в телефона на масата пред тях.

След малко...

МАЙКАТА: Ходи ли в социалното?

Дъщерята кимва отрицателно.

МАЙКАТА: Не си.

Майката изпива бутилката докрай.

МАЙКАТА: Аз ходих. Вместо теб. Там вече ме познават. Дадох ми списък. Имат някои свободни места. Най-накрая ще можеш да учиш!

Дъщерята тихо просъсква.

ДЪЩЕРЯТА: Хайде веднъж поне да млъкнеш! Дрънкаш ли, дрънкаш. А е никое време.

МАЙКАТА: Не е никое време. Два и половина е.

И дъщерята изпива бутилката докрай.

МАЙКАТА: Следобед. Да не стане объркване.

Двете мълчат.

Майката, след малко...

МАЙКАТА: Не можеш по цял ден да стоиш вътре, все едно си в пандиза.

ДЪЩЕРЯТА: Нали вдигам телефона.

МАЙКАТА: Не е същото. Да вдигаш телефона и да ходиш на кратки разходки. Аз всеки ден излизам.

ДЪЩЕРЯТА: Да, до магазина. Долу, на партера. Откога на това му се вика *разходка*?

МАЙКАТА: О, не само до партера, пресичам улицата и ходя в парка отсреща... Сядам на пейката на въздух. Леле, ако знаеш, малката, какви простотии правехме там навремето... *(Засмива се.)* Това ставаше, когато в кръчмите отказваха да ни обслужват, защото бяхме облечени екстравагантно... Ние пък си купувахме от магазина и отивахме в парка. В Маркс. Да, казваше се парк Маркс. Е, не по името на братя Маркс, както се ебавахме тогава... Беше кръстен баш на истинския *Карл Маркс*, а сега е парк на *Новия словенски съюз*... Ама на какво е заприличал... Само

клошарите се събират в него. Не е ли странно... Навремето, като млади, седяхме в Маркс, понеже бяхме толкова различни, че всички ги беше страх от нас, а сега там седят клошарите. И никой не ги забелязва. Никой не се бои от тях и никой не ги ебава за слива. И те пукат един след друг. Всяка зима някой замръзва там. На същите тези пейки. А ние пеехме, говорехме си, викахме, протестирахме, нямаше ден, в който милицията да не ни навестваше... Друсахме се, защото нищо нямаше никакъв смисъл... но и се обичахме... не знам дали с Мирю точно там не те направихме... Понякога животът е истинска смърт... Не е ли така...

Дъщерята ядосано става.

ДЪЩЕРЯТА (*изкрещява*): Престани!! Престани, ще полудея! Не мога да те слушам повече!

МАЙКАТА: Какво ти става? Та това са само спомени!

ДЪЩЕРЯТА: През оная работа ми е за твоите спомени!

МАЙКАТА: Завиждаш ми за тях!

ДЪЩЕРЯТА: Да, *завиждам* ти! Понеже *аз* нямам! Никакви спомени нямам. Нито отпреди, нито за нататък. И затова ми лазиш по нервите! Жестоко ми лазиш по нервите! Не можем ли да си говорим за нещо друго!

МАЙКАТА: За какво?

ДЪЩЕРЯТА: Не знам. За нещо от днес!

МАЙКАТА: Е какво *днес е толкова прекрасно*, за да си струва да си говорим за него?

ДЪЩЕРЯТА: Представа нямам... Не знам... Къде някой нов магазин са отворили, къде е най-евтино, къде какви промоции има, къде пак нещо са затворили, какво са забранили, кого са сменили, кого са убили, къде се води война... Знаем ли! За нещо друго! Само да е нещо различно!!

Тишина.

МАЙКАТА: Дадено. Нека си говорим за нещо различно!

Майката става и започва да вади нещата от чантите и да ги подрежда в шкафа.

МАЙКАТА: Трябва ни хладилник. Да си слагаме зеленчуците в него. Запазват се по-дълго свежи, ако ги увиеш във вестник... *Дело* е супер за тая работа, щото е толкова голям, като чаршаф...

Майката сгъва нещата от полицата в шкафа.

Шкафът е счупен, без една врата.

Дъщерята седи и пуши цигара след цигара.

МАЙКАТА: Долу, от бюфета, ще ми дадат един стар хладилник. Уговорих го вече. Отзад в склада го държат. Шефът ми каза, че още работи и мога да го взема. И ще го взема. Само не мога да го пренеса сама. Ще ми помогнеш ли?

Дъщерята мълчи.

МАЙКАТА: С теб не сме толкова зле. Знаеш ли колко хора са къде-къде по-зле от нас. Ако тръгнеш на работа, нещата съвсем ще се оправят. Ще можем да си го вземем... Сигурно е пораснал... Дали е проходил?

Майката млъква.

Дъщерята явосано гаси цигарата и веднага си пали нова.

МАЙКАТА (*тихо*): Ходила ли си да го видиш?

Майката сяда до дъщеря си.

МАЙКАТА (*тихо, почти умолително*): Аз мога да отида да го видя, ако ти не искаш. Само ми кажи къде е, на кого си го дала?

ДЪЩЕРЯТА: Щом като вече ходиш в социалното вместо мен, няма да ти е трудно да разбереш къде е.

МАЙКАТА: Питам ги, ама ми казаха, че това било поверителна информация. Можели да кажат единствено на майката.

ДЪЩЕРЯТА: Аз не искам да зная!

Майката хваща дъщеря си за рамото.

МАЙКАТА: Защо си такава?

Дъщерята се отдръпва.

ДЪЩЕРЯТА: Не ме докосвай! Ако обичаш!

МАЙКАТА: Можем да си го доведем. Добре ще му е при нас. Ще се грижим за него.

ДЪЩЕРЯТА: Там, където е сега, му е най-добре!

МАЙКАТА: Липсваш му.

ДЪЩЕРЯТА: А той на мен – изобщо!

МАЙКАТА: На мен ми липсва.

ДЪЩЕРЯТА: Да, колкото аз ти липсвах!

МАЙКАТА: Тогава бях млада.

ДЪЩЕРЯТА: И глупава. Знам, да!

МАЙКАТА: Но ти не си. И имаш мен. Ако тогава майка ми не беше умряла, всичко щеше да е по-различно...

ДЪЩЕРЯТА: Ясно ми е... Все другите са ти виновни... Но аз не съм такава! Сама го реших. Никой не може да ме принуди насила. И никой не ми е виновен.

МАЙКАТА: Размисли. Като тръгнеш на работа, си го вземи!

ДЪЩЕРЯТА: Остави ме на мира!! Само ме остави на мира!!!

МАЙКАТА: Обещавам ти, че няма да имаш никакви грижи! Всичко ще правя аз...!

ДЪЩЕРЯТА: Всеки път, като го погледна, ще си спомням...

МАЙКАТА: Това съвсем не е толкова лошо...

ДЪЩЕРЯТА: Ти откъде знаеш кое е лошо!! Никога не си имала отношение към никого. Само от себе си си се интересувала. И не щеш ли, взела, че станала *толкова грижовна*. Мое дете е и аз не искам да го виждам!

МАЙКАТА: Защо?

Дъщерята се разкрепява.

ДЪЩЕРЯТА: Защото винаги ми напомня, че никога няма да чува, че никога няма да може да изкрещи! Че може само да гледа. С тези свои големи сини словенски очи ще гледа и няма да чува как му се присмиват зад гърба, как го занасят. И няма да може да се разбунтува, няма да може да извика и да протестира, когато го изкарат виновен за нещо! И други такива... Всякакви...

Дъщерята избухва в плач.

ДЪЩЕРЯТА: Така е, уви!!! Толкова е глухоням, че не искам да го виждам повече!

*Майката прегръща дъщеря си и я притиска до себе си.
Разплаква се и тя. Плаче на рамото на дъщеря си...*

МАЙКАТА: Какво ти направих... Защо ти причиних всичко това...

*Дъщерята я отблъсква.
Силно плаче...*

ДЪЩЕРЯТА: Аз също съм глухоняма! Като него. По рождение съм глухоняма! И аз не съм способна да изкрещя! Вие поне нещо сте имали... Струвало ви се е, че се бунтувате! И сте се бунтували! Сега вече той номер не минава...! Никой не е на моя страна! Всеки е сам!! И глухоням!!

Майката отново я прегръща.

МАЙКАТА: Ако знаех тогава...

ДЪЩЕРЯТА: Не ме докосвай, ти казах!!!

МАЙКАТА: ...ако знаех тогава, че всичко е безсмислено...

ДЪЩЕРЯТА: Остави ме на мира!!

Майката продължава да я прегръща.

МАЙКАТА: ...ако знаех тогава, че имам само теб, ако знаех... че светът няма да се промени...

Дъщерята я хваща за врата и я стиска.

ДЪЩЕРЯТА: Млъкни! Спри веднага!

Майката се съпротивява...

МАЙКАТА: Пусни ме... Пусни ме... не... не...!

Дъщерята я стиска за врата.

ДЪЩЕРЯТА: Спри да се ожалваш! Сега няма смисъл да цивриш! Късно е! Млъкни!!!

Майката се съпротивява, но все по-слабо.

ДЪЩЕРЯТА: Мразя те! Разбери!!! Само когато те мразя, се чувствам добре! Това е всичко, което ми даде животът!!! Но е много малко!!! Малко е само да мразиш... Знаем го... А не мога да си помогна...

Дъщерята пуска майка си, която пада на пода и едва диша.

Дъщерята се отдалечава до стената.

Майката бавно се съвзема...

Още трудно си поема дъх и тежко диша...

МАЙКАТА: Надявам се, че няма да се наложи... Както стана при майка ми... Цял месец да ходя с ортопедична яка...

Майката бавно се изляга на канапето.

МАЙКАТА: ...изобщо няма да ми отива...

И дъщерята се успокоява.

ДЪЩЕРЯТА (*тихо*): Не бих те удушила... Твърде много те мразя.

МАЙКАТА: Благодаря.

Дъщерята пали две цигари и дава едната на майка си.

ДЪЩЕРЯТА: Това ще ти помогне... да започнеш да дишаш!

Майката взима цигарата.

МАЙКАТА: Златна си.

Дъщерята отива до прозореца и го отваря...

Гледа навън.

Майката пуши.

Тишина.

ДЪЩЕРЯТА (*тихо*): Така се чувствам, че ми иде да хвърля нещо през прозореца.

Тишина.

Майката по едно време угасва цигарата, става и отива до дъщеря си...

МАЙКАТА: Давай!

ДЪЩЕРЯТА: Какво...?

МАЙКАТА: Да хвърлим нещо през прозореца! Веднага! Сега! Заедно!

ДЪЩЕРЯТА: Ти си ненормална!

Майката се оглежда из стаята.

МАЙКАТА: Е, какво да метнем?

ДЪЩЕРЯТА: Ти сериозно ли?

МАЙКАТА: Никога не съм била по-сериозна... Котлона например?

ДЪЩЕРЯТА: Тежък е.

МАЙКАТА: Всички малки неща с Франк вече ги изхвърлихме...

Майката започва да се смее.

МАЙКАТА: Цялата покъщнина... касетофона, тенджерите, радиото, телевизора на майка ми...

ДЪЩЕРЯТА: Защо не изхвърлим канапето...

МАЙКАТА: Мислиш ли?

ДЪЩЕРЯТА: Давай!

Дъщерята хваща канапето за единия край.

ДЪЩЕРЯТА: Давай, хвани го!

Майката се смее.

МАЙКАТА: По-луда си и от мен!

Влачат канапето до прозореца.

ДЪЩЕРЯТА: Вдигни го! Вдигай!!!

МАЙКАТА: А после на какво ще седнем?

ДЪЩЕРЯТА: Няма да седим... Никога повече няма да седим. Никога повече няма да чакаме! Вдигай!

Вдигат канапето на перваза на прозореца.

МАЙКАТА: Бутай!

ДЪЩЕРЯТА: Три, четири... Сега!

МАЙКАТА, ДЪЩЕРЯТА: Пазете сеееее! Падаааааа!

Хвърлят канапето през прозореца

После се навеждат през перваза и гледат надолу.

Чува се тъп удар.

МАЙКАТА: Браво!

ДЪЩЕРЯТА: Да ни е честито!

МАЙКАТА: О, колко добре се чувствам!

ДЪЩЕРЯТА: И аз.

МАЙКАТА: Понякога толкова добре ти идва, като изхвърлиш нещо от себе си... Та макар и канапе през прозореца!

Двете се смеят.

Откъм прозореца се чува вик.

Майката поглежда.

Разкрещява се към дълбочината...

МАЙКАТА: Какво ми се заканваш, бе, ръб! Едно опърпано канапе прелетяло надолу, голяма работа.

Дъщерята поглежда през прозореца.

ДЪЩЕРЯТА: Не се пали! И без друго ние все се местим!

МАЙКАТА: Ти да се благодариш, че само колата ти е смачкало!

Двете се смеят и затварят прозореца.

МАЙКАТА: И сега къде ще седнем? Това е въпросът...

ДЪЩЕРЯТА: Няма да сядаме. Ще стоим. Прави! До края!

Отново се смеят.

МАЙКАТА: Така се отваря повече пространство за купонясване...

ДЪЩЕРЯТА: Малкият може да си кара колетото колкото си иска...

Майката спира.

МАЙКАТА: Наистина ли?

Дъщерята я поглежда.

ДЪЩЕРЯТА: Да, защо не.

Гледат се. Тишина.

МАЙКАТА: Така се чувствам, че ми иде да направя нещо патетично... От тия работи, дето ги правят в испанските сериали...

ДЪЩЕРЯТА: Ама няма да го направиш, нали?

МАЙКАТА: Дай по-добре да не правя нищо.

Телефонът звъни.

МАЙКАТА: Обади се ти... Мен вратът продължава леко да ме боли...

Дъщерята вдига телефона.

ДЪЩЕРЯТА: Да...?

Майката отива и си отваря бутилка бира.

ДЪЩЕРЯТА: Не, аз не съм *Маука*... Аз съм *Мишка*... Не, с мен още не сте говорили... И аз съм толкова добра... Дали съм завършила славянска филология...? Естествено, че това съм завършила... Да... И съм много млада... Не, не нося сутиен... Дантелени гащички...? Ама разбира се... Сега точно съм с тях... Но мога веднага да ги събуя... А ти, ти с какво си облечен...? С нищо? О, палавник такъв... Хайде, разкажи ми какъв ти е... Обичам големите... Големите и кривите...

Светлината бавно угасва.

КРАЙ